

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXXV. ÉVFOLYAM

3. SZÁM

1990. MÁRCIUS

ÁRA: 3 FORINT

Megalakult a szakszervezetek szövetsége

Az elején tisztázandó, mint a tisztelt olvasó azt tudja, nem egy, hanem két kongresszus zajlott le március első napjaiban Budapesten. A magyar szakszervezetek XXVI. kongresszusa, majd ezt követően a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségének alakuló kongresszusa.

Szakszervezetünk képviselői aktívan részt vettek az Országos Koordinációs Tanács, valamint a különböző munkabizottságok kongresszust előkészítő munkájában. Az OKT, valamint az előkészítő bizottságok ülésein időnként az érzelmeiktől és indulatoktól sem mentes vitában formálódott a kongresszus elé kerülő szövetségi program, a szakszervezeti vagyon körüli kérdések, a szövetségi alapokmány.

A kongresszust megelőző napokban mind több jel arra mutatott, hogy csappan a remény egy egységes szakszervezeti szövetség létrehozására. Már a XXVI. kongresszust megelőző csütörtöki napon az ügyrendi vitában időnként szinte kézzelfogható volt a feszültség a kongresszusi teremben. Ennek ellenére a várakozástól eltérően (többek éjszakába nyúló vitára számítottak) ötórás vita után kialakult a kongresszus ügyrendje.

Március 2-án, pénteken, a XXVI. kongresszus első napján a beszámoló feletti vitában megtörtént az egyértelmű elha-

tárolódás az elmúlt negyven év hibás szakszervezeti politikájától. A kongresszusi nyilatkozat hangúlyozta egyes szakszervezeti vezetők felelősségét, azt, hogy a hatalmi struktúrába beépülve évtizedeken át maguk is érdekelték voltak a szakszervezeteknek a tagságtól elidegenített működésében.

Még ugyanezen a napon sikerült (eredetileg nem a XXVI. kongresszus napirendjében szerepelt) a szakszervezeti vagyon kérdését megvitatni. A heves vitában kialakult döntés értelmében a szakszervezeti mozgalom vagyona a szakszervezeti tagságé, és az eddig elkülönítetten kezelt SZOT ingatlanvagyonot visszajuttatja a tagokat képviselő valamennyi működő, és a kongresszus időpontjáig bejegyzett szakszervezeteknek.

A kongresszus a szombati nap délelőttjén a vagyonkezelő részvénytársaságot, annak létrehozási módját tárgyalta meg. A résztvevők megállapodtak egy zárt alapítású vagyonkezelő részvénytársaság létrehozásában, amelynek szövetségi hovatartozás nélkül bármely szakszervezet részvényese lehet.

Ezt követően került sor a szövetségi alapokmány majd tízórás vitájára. A szövetségi alapokmány vitája alatt két esetben is kritikussá vált a helyzet. Ténylegesen előállt annak a veszélye, hogy a szakszervezetek egy jelentős csoportja elhagyja a kongresszust. Az első esetben

a töréspontot az jelentette volna, ha a szövetségi kongresszuson, illetve a szövetségi tanácsban olyan döntési mechanizmus jön létre, amely egyértelműen a nagy taglétszámú szakszervezetek akaratérvényesülésének kedvez. A szavazás során a szakszervezetek 50,4 százalékos arányban elvetették ezt a formát.

A vita második töréspontja a körül alakult ki, hogy a tagszervezetek miként képviseltessék magukat a szövetségi tanácsban. A nagy szakszervezetek pl. a Vasas, az Építők, a Bányász mellett kardoskodtak, hogy létszámáruknak megfelelően kapjanak képviseletet a szövetségi tanácsban. A kis létszámú szakszervezetek helyzetükből adódóan természetesen az ellenkező oldalt képviselték, az úgynevezett tiszta paritásos elvet, vagyis a szövetségi tanácsban minden egyes tagszervezet létszámától függetlenül egy képviseletet kapjon.

Végül is a vitát a kongresszus rendkívüli szünetében sikerült eldönteni. A szakszervezetek képviselői megéreztek, hogy ha itt és most nem tudnak megállapodni, az egész létrehozandó szövetség meghiúsulhat.

Végül is a nagy létszámú szakszervezetek messzemenő toleranciájával sikerült meg egyezésre jutni, olyan értelemben, hogy a szövetségi tanácsban a képviseletben az úgynevezett súlyozott paritás elve érvényesül. Vagyis a szövetséget alkotó minden egyes szakszervezet egy fővel képviselteti magát, ezen kívül minden 25 ezer fő taglétszám után plusz egy fő képviseletet kapnak a szakszervezetek. A szövetségi tanácsban a döntéseket csak úgy lehet hozni, ha az összes tagszervezet az adott döntéssel egyetért.

Ez a megoldás garancia arra, hogy érvényesül a szakszervezetek egyenjogúsága. Ugyanakkor ez a döntési mód erősen felveti a működésképtelenség veszélyét.

A kongresszuson többen úgy fogalmaztak, az volt az elsődlegesen fontos, hogy a szövetség létrejöhessen.

Szakszervezetünk 20 fővel képviseltette magát a kongresszuson, s több felszólalással érdemi módon részt vettek a munkában. Szakszervezetünk főtitkára a kongresszus egyik legnehezebb napirendjénél, a vagyonkezelő részvénytársaság témájánál töltötte be a levezető elnöki tisztelet, a kongresszus általános megelégedésére. Személye a szövetség tisztségviselőinek megválasztásánál is szóba került. A kongresszus döntése alapján a szövetség alelnökeinek választásánál felkerült a jelölőlistára. A szavazás során a négy alelnökjelölt közül sorrendben a harmadik helyre került.

A szövetséget alkotó szakszervezetek képviselői az alapokmányt ünnepélyes körülmények között vasárnap a késő esti órákban írták alá, illetve látták el kézjegyükkel.

A kongresszus résztvevői minden egyes szakszervezetet az aláírás, illetve a kézjeggyel történő hitelesítés bejelentésekor tapsban részesítettek.

Amikor a Postások Szakszervezetének képviselője bejelentette, hogy az alapokmányt szakszervezetünk nevében aláírja, a kongresszus ezt a tényt, valamint a postás delegáció erkölcsi tartását, intellektusát, a szövetség megalkotásában kifejtett munkáját hosszú vaspappal ismerte el.

— mef —

Végre!

Rólunk, postásokról okkal, joggal sokszor kimondott; nyugodt, higgadt, fegyelmezett „társaság”.

Mi minden rejtőzködik egy ilyen egyszerű jelzős kijelentő mondat mögött?

S ebből a higgadtságából, fegyelemből mennyi a hírközlés egyes területein dolgozók ügyszeretete, szakmai becsülete, „muszájherkulesse”, és mennyi a tisztázódás kényszere az alól az igaztalan vád alól, amit a postásokra mint kollektívára — hogy reakció — sütött rá az 1945 utáni politika.

Az elmúlt évtizedek mennyi kinkeserve kellett ahhoz, hogy a postai szolgáltatások társadalmi elfogadottsága elérje a megfelelőt. Itt természetesen nem gondolhatunk a távbeszélő területére.

Nem arról van szó, hogy bennünk nincs, vagy nem volt hiba, hogy az elmúlt időszakban nem történtek hibás, bünyösen hibás beruházások, és hogy a szakszervezet mindig és mindenben a helyzet magaslatán állt volna. Nem, ezt nem mondjuk.

Azt viszont állítjuk, hogy a mai napig nem történt meg egy korrekt szakmai elemzés, hogy például a mai áldatlan távbeszélő-állapotokért kik és mennyiben felelősek. A dolgok logikájából adódóan a legegyszerűbb mindent azokra hárítani, akiknek kötelessége volt a szolgáltatást nyújtani, még akkor is, ha az ott dolgozóktól ez már-már el nem várható áldozatot kívánt, s mindezzel szemben méltatlan anyagi elismerésük.

Ha akarjuk, ha nem — mint körülöttünk a világban — a nyugodtság, a higgadtság, a fegyelem időszaka lezárult. Mert ki és milyen erkölcsi alapon kér még nyugalmat és türelmet

● ahogy egy, a terület szaktekintélye által megfogalmazott „itt-ott félgymarmati körülmények” között dolgozó hírlapárusoktól, hírlapkézbesítőkötől;

● azoktól a kézbesítőktől, akiknek a személyi biztonságát, a legalapvetőbb munkafeltételeit a legnagyobb szakmai igyekezet mellett sem sikerült megoldani;

● azoktól a távközlés területén dolgozóktól, akik nem tudják, nem látják, hogy a különböző közszájon forgó távközlés-fejlesztési programokból nekik mi jut osztályrészül. Remélhetőleg nemcsak a „csődhálózat” és a rendszer további üzemeltetése;

● azoktól a távbeszélő-kezelőktől, akiknek ezeken a hálózatokon és távbeszélőközpontokon keresztül kell végezniük nap mint nap idegőrlő munkájukat;

● azoktól, akik a műsorszórás területén saját bőrükön és zsebükön érzik egy markáns piaci politika és stratégia hiányát.

Mindezekkel együtt és összefüggésben mondják a kemény kritikát — a legutóbbi idők eredményeit nem lebecsülve — a szakszervezeti munka minden szintjére.

A választói értekezleten értelmezik, elemzik, formálják saját alapszervezetük működési szabályzatát, a szakmai szakszervezet alapszabály-tervezetét, még egyszer végiggondolják a szövetségi alapszabály-tervezetet, annak kritikus pontjait.

Állást foglalnak az alapszervezetnél maradó tagdíj százalékában. Döntenek a dolgozói közösséget a vezetésben megillető gyakorlásáról. Ugyanakkor voltak olyan választási értekezletek, amelyeknél az előző kérdésekkel kapcsolatban érdektelenség mutatkozott, legyünk túl rajta alapon.

A bírálat és önkritika mellett keresik a lehetőségeket, a kitérési pontokat, a radikális változásokat. Kezdik elhinni, hogy csak rajtuk, a tagságon múlik, hogy milyen szakszervezetet csinálnak, működtetnek a különböző szinteken.

Mondják a maguk igazát, mindannyiunk igazát, mindannyiunk érdekében. Nem tudjuk, nem tudhatjuk pontosan, mi vár még ránk.

Halljuk meg, segítsük egymást, fogódzkodunk össze — végre.

Meszlényi Ferenc

„Mit ér egy csepp víz?
de milliómonként egyesült cseppek
megdöbentő erőt fejtenek ki.
Ez egyszerű és mindennapi példa tudodra adja:
mily becses egy egyesület.”

(Kölcsény: Parainesis)

(Egy jó, de meggondolatlan kezdeményezés tanulságai)

A black and white photograph of a man with a beard and short hair, wearing a light-colored sweater with a dark geometric pattern on the sleeves. He is looking down at a document or map he is holding. The background shows a building with windows and a dark structure, possibly a train car or a large container.

az országban mindig rosszul
voltak bérezve. Ezzel szemben

— Mi lett volna, ha valaki reagált volna, és a sztrájkot saját területükön megtartják?

volna. De hát sztrájkolni sztrájkolók nélkül nem lehet!

Kerekes Sándor

A leírtak természetesen nem tartalmazzák a mintegy 2 és fél órás előadás, tájékoztató és az azt követő vita valamennyi témáját. Érzésünk szerint ez az alkalom mindkét fél számára hasznos volt, hiszen az előadó első kézből i merhette meg a dolgozók véleményét, problémáit, ők pedig sok kérdésben új információkhoz juthattak.

Izgalom, készülődés és megérkezés. Január 24-én ott találtam magam Debrecenben a Nagyerdei körút 66. alatt, olyan csodálatos környezetben, hogy csak ámultam.

nyaraltam, de az idő, olyan csodálatos volt, hogy a hőmérő tavaszit mutatott, többnyire plusz 12–15 fokot.

Rác Zsuzsanna
Kalácsa

Rácz Jánosné
Kalocsa

A munkahelyi étkeztetés és a vállalati üdültetés

A szociális ellátások körében — a ráfordítások mértékét és az igénybe vevők számát tekintve — a legjelentősebb juttatások körébe tartozik a munkahelyi étkeztetés és a vállalati üdültetés.

1989-ben, még az egységes Magyar Postánál az étkeztetésre 240 millió forintot, míg az üdültetésre 110 millió forintot terveztek fordítani a jóléti költségeken belül. Üzemi étkeztetésben mintegy 34 ezren részesültek az elmúlt évben, és 17 ezer dolgozó és családtagja üdült vállalati, illetve üzemi üdülőben.

Szakszervezetünk részéről alapvető igényként és határozott követelésként merült fel, hogy a Magyar Posta szervezet-korszerűsítését követően az utódvállalatok legalább a bázisszintű szociális ellátást garantálják a dolgozók számára. (Mint arról lapunkban már beszámoltunk, az új nagyvállalatok első számú vezetői szakszervezetünk főtítkárával megállapodást kötöttek, amelyben kötelezettséget vállaltak arra, hogy az új vállalatok indulásánál a működőképesség feltételeit úgy határozzák meg, hogy az a megfelelő bázisszintű szociális ellátásra is fedezetet nyújtson.)

A Magyar Posta Kollektív Szerződésének 1989. évi 9. számú módosításának keretében megállapodás született arra is, hogy a jelenlegi ksz a Magyar Posta összes jogutód vállalataira és szervezeteire az új kollektív keretszerződés, illetve a munkáltatói kollektív szerződéseket hatályba lépéséig, de legkésőbb 1990. december 31-ig érvényes.

Étkeztetési variációk

A munkahelyi étkeztetés szabályozása a ksz hatáskörébe tartozik. Ezzel kapcsolatban a már említett 9. számú módosítás külön kitélt tartalmazott. Ennek értelmében az étkeztetés nyersanyagnormája és a vállalati hozzájárulás mértékében a jogutód vállalatok felfelé térhetnek.

Erre a szabályozásra nagy szükség volt, ugyanis a január 8-i nagymérvű áremelkedések indokolták tették a saját konyhákban az étkezési nyersanyag-norma felemelését, ezzel egyidejűleg a vállalati hozzájárulás mértékének módosítását.

A vállalatok vezetői a szakszervezet elnökségével egyetértésben éltek is ezzel a lehetőséggel, és január 15-i hatállyal hozzájárultak a saját konyhákban alkalmazandó étkezési norma emeléséhez, amely „A” menü esetén 26,50 forintról 36,50-re, a „B” menünél pedig 29-ről napi 40 forintra módosult. A napi 10, illetve 11 forintos adagonkénti emelkedés többletköltségét a Posta Vállalat és a Távközlési Vállalat első ütemben március 2-ig vállalta, majd azt tovább meghosszabbították. A nem saját konyhákban étkezőknek pedig a posta napi 16 forintról 20 forintra, míg a távbeszélő 22 forintra emelte a vállalati hozzájárulás mértékét.

A Műsorszóró Vállalat egységesen napi 3,70 forinttal emelte — mindkét vonatkozásban — a vállalati hozzájárulást, az új ksz megkötéséig. Az egyes vállalkozásokra (kft.-k, egyesületek stb.) is vonatkozik a kollektív szerződés, tehát ettől csak a megállapodás szerint, a dolgozók szempontjából pozitív irányba térhetnek el.

A fentiek alapján a két nagyvállalatnál további intézkedések

váltak szükségessé a március 5-ét követő időszakra. Ezzel kapcsolatban az egyes ágazatok és a szakszervezet elnöksége között a következő megállapodás született.

A Posta Vállalathoz tartozó dolgozók egyelőre továbbra is változatlan összegű térítési díjat fizetnek a saját konyhán történő étkeztetés esetén. A többletköltséget a posta vállalja. Tekintettel azonban arra, hogy ez a támogatás 5200 főt érint (a dolgozók 11,3 százalékát), meg kell vizsgálni az igazságosabb elosztás lehetőségét. Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt, hogy az idegen konyháról étkező 11 100 dolgozó (24,1 százalék) már így is többet fizet a napi étkeztetésért, valamint azt sem, hogy a vállalat dolgozóinak 58 százaléka egyáltalán nem tudja igénybe venni a kedvezményes munkahelyi étkeztetést.

Mindezek alapján a Posta-vezérigazgatóság javaslatot tett a kollektív szerződés módosítására, amelyet az elnökség elfogadott, azzal, hogy társadalmi vitára kell bocsátani, és a dolgozók döntsenek a megoldásról; azok, akiket ez a legközelebből érint. A társadalmi vitát követően a központi vezetőség fogja tárgyalni és elfogadni a postások étkeztetési rendszerével kapcsolatos ksz-módosítást. A javaslat két variációban készült, amit az érdekeltek hamarosan kézhez kapnak.

A Távközlési Vállalat vezérigazgatósága úgy határozott, hogy az üzemi étkeztetéshez nyújtott vállalati támogatást a kérdés végleges rendezéséig, de legkésőbb az új vállalati kollektív szerződésének megkötéséig változatlan mértékkel nyújtja a dolgozóknak. A dolgozói térítési díjak tehát nem emelkednek.

Ezzel a javaslattal az elnökség egyetértett.

Vállalati üdülési díj

A vállalati üdülőben a jelenlegi térítési díjak 1988. január 5-től vannak érvényben. Az üdülők működtetésével kapcsolatos felmerült emelkedő költségeket a Magyar Posta vállalta, azt még részben sem hárítottuk át a beutaltakra.

Az 1990. évi drasztikus áremelkedések hatása jelentősen megnövelte az üdültetés fenn tartási és üzemeltetési költségeit. A meglévő színvonal megtartása érdekünk, ezért szükséges mind az étkezési nyersanyag-norma, mind a beutaltak térítési díjának felemelése. (Megjegyezzük, hogy a SZOT-üdültetésnél átlag 30 százalékos térítési díjemelést hajtottak végre 1990-től.)

Az étkezési norma emelése a január 8-i áremelésekkel egyidejűleg megtörtént. A saját konyhával rendelkező üdülőben a napi étkezési nyersanyag-norma 83 forintról 115 forintra emelkedett. (38,5 százalék).

Az MPK illetékes vezetőivel még tavaly történt megállapodás értelmében az 1990. I. negyedévre szóló vállalati beutalójegyeket — az elnökség jóváhagyásával — változatlan térítési díjjal osztottuk ki a szakszervezeti szervek részére.

Tekintettel az étkezési norma emelésére és az egyéb költség-növekedésre, elkerülhetetlenné vált a térítési díjak emelése. Abból indultunk ki, hogy a beutalt az étkezési normához igazodó térítési díjat fizessen.

A térítési díjak átlag 30 százalékos emelésével a Posta Vállalat, a Távközlési Vállalat, vala-

mint a Műsorszóró Vállalat is egyetértett. Mindezek alapján az elnökség úgy határozott, hogy a beutaltak térítési díjai 1990. II. negyedévtől átlag 30 százalékkal emelkedjenek.

Az új térítési díjak alakulását egy-két jellemző számmal mutatjuk be: 2/2-es családok beutaló 14 napos (I. o.) eddig 4200 forint volt, most 5460 forint; II. osztályú felnőtt napi 80 forintról 104 forintra növekedett; Balatonarács önellátó (4 főre) szobánként 2 hétre 700 forintról 910 forintra emelkedett.

A terület véleménye az volt, hogy a szociális alapok felhasználásánál a legalacsonyabb üzemelési költségű megoldást kell keresni. A Szociális Ellátó Vállalat ugyanis indokolatlanul magas árakkal jelentkezett.

Egyébként a Munka Törvénykönyve rendelkezik a szakszervezeteknek az üdüléssel kapcsolatos jogairól, hatásköréről. Az elnökség ennek betartására felhívta a Távközlési és a Műsorszóró Vállalat vezetőit.

A Posta Vállalat tervei szerint az üdültetés költségeit központilag tervezi és finanszírozza, míg a Távközlési, illetve a Műsorszóró Vállalat az elszámolást és fizetést a szervekre ruházza. Hasonlóan járnak el a vállalkozások és egyéb szervek is.

A vállalati üdültetés legnagyobb lebonyolítójával, a Szociális Ellátó Kft.-vel — a központi vezetőség jóváhagyása esetén — a jogutód vállalatok szindikátusi (együttműködési) szerződést kötnek. A szerződés rögzíti többek között az üdültetés feltételeit, és az elszámolási rendet.

A vállalatok vezetőinek a szakszervezet főtítkárával kötött megállapodása alapján tehát biztosítani kell a vállalati üdülők zavartalan működtetését és a dolgozók pihenését, vagyis a bázisszintű ellátást. Valamennyi jogutód vállalatnak, szervezetnek és vállalkozásnak olyan helyzetet kell teremtenie, hogy fedezni tudja az üdültetés költségeit is.

A vállalati beutalójegyek II—IV. negyedévi szétosztása létszámarányosan történt a Magyar Posta átszervezése során kialakult új szervezetekre. A keretelosztás eléri a bázisszintű ellátást.

A beutalójegyek elosztása, a személyre szóló odaítélés változatlanul a szakszervezeti szervek hatáskörében van. A dolgozók üdültetésének megszervezése, a Munka Törvénykönyve értelmében a szakszervezetek feladata. Ennek a feladatnak az ellátása egyben nagy felelősséget ró minden szakszervezeti szervre, amelyeknek ennek tudatában kell ellátniuk az üdültetési munkát.

Németh Istvánné

Csehszlovák átalakulás

A Csehszlovákiában zajló politikai és társadalmi változások szükségessé tették a szabad és független Postaügyi Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége rendkívüli kongresszusának összehívását. Ez a szervezet továbbra is egyesíti a 115 ezer postai, távközlési, rádiós és hírlapterjesztő dolgozót, amely mozgalomnak egyik fő célja a tagok emberi és polgári szabadságjogainak erősítése. Jóváhagyták az ideiglenes alapokmányt és a programot, melyek a jövőre tartandó soros kongresszusig lesznek érvényben. Újjáavasztották a szakszervezet vezetőségét, ezen belül az elnök és a két alelnök személye is megváltozott.

— labor —

Külföldi üdülési lehetőségek

Rimini látkép

A Postások Szakszervezete 1990-ben is szervez külföldi cse- reüdültetéseket, mivel ez az üdülési forma igen népszerű a dolgozók körében. Célunk nem változott: elősegíteni a postás dolgozók és családtagjaik pihenését, a különböző országok postásainak személyes találkozásait, a kölcsönös tapasztalat-cseréket.

Az alábbiakban először tájékoztatást adunk az 1989. évi tapasztalatainkról. 80 gyermek és 211 felnőtt kedvezményes kiutazását szerveztük meg. Külön egyetlen üdülést sem lehet kiemelni, minden csoportunk elismerően nyilatkozott a fogadtatásról, a színvonalas programokról és az ellátásról.

A figyelemre méltó észrevételek, a korábban elhangzott javaslatok teljesítése közül meg kell említeni:

— Az autóbusszos olasz csoportoknál — egy korábbi javaslat alapján — egy nap alatt, nappal utaztattuk a résztvevőket Velencéig és vissza Budapestre. Az utazásnak ez a módja bevált, az idén is így tervezzük a csoportok utazását.

— Várakozáson felüli szállást, ellátást és programokat biztosítottak görögországi partnereink. A résztvevők elmondása szerint utazási irodával üdülve sem kaphattak volna színvalasabb ellátást.

— Hasonlóan nyilatkoztak a Liguriában járt csoport tagjai is.

— Az olasz Róma üdülőcsoportnál tapasztalt hiányosságok — az olasz partnerrel történt egyeztetéseinknek köszönhetően — megszűntek. A csoport mind az ellátással, mind a programokkal elégedett volt.

— Tapasztalataink szerint jelenleg a norvégiai út a legkérsettebb.

Ez évi elképzeléseinket a fenti tapasztalatok alapján kívánjuk megvalósítani.

Idei utak

Csehszlovákia (80 gyermek)
A postászsulók gyermekei 8—14 éves korig, két 40 fős csoportban vehetnek részt az üdülésben. Két hetet töltenek Trencsény-Teplicén az úttörőtáborban, egészséges környezetben, állandó orvosi és pedagógus felügyelet mellett. A kinn tartózkodás ideje alatt sok mozgásra, sportolásra, játékra és kirándulásra van lehetőség.

Az utazás oda-vissza autóbusszal történik.

Csehszlovákia (40 felnőtt)
A csoport az Alacsony-Tátrában, a Liptószentmiklós melletti Spojár üdülőtelepen tölt el két hetet.

A szép természeti környezet sok pihenésre, kirándulásra, hegyi túrázásra nyújt lehetőséget. Az üdülők megismerkednek az Alacsony- és a Magas-Tátra szépségeivel, történelmi városaival.

Elhelyezés 2-3 ágyas üdülő szobákban. Utazás autóbusszal. Irányár: 7000 Ft.

Norvégia (20 felnőtt)
A résztvevők 13 napot töltenek a norvég postások sund-

bakkeni üdülőjében. A vendéglátók autóbusszos kirándulásokat szerveznek Norvégia természeti szépségeiben gazdag tájaira, hajókirándulást a fjordokhoz. Az üdülés alatt lehetőség van Oslo és környéke nevezetességeinek megtekintésére, a norvég postások életkörülményeinek megismerésére.

Az utazás Budapest—Koppenhága—Oslo útvonalon és vissza repülőgéppel történik. Irányár: 40 000 Ft.

Olaszország—Róma (40 felnőtt)

Az üdülés 10 napja alatt a résztvevők Rómának és környékének nevezetességeivel ismerkedhetnek meg. Délétőlönként az ostiai tengerparton napozásra és strandolásra is lehetőség van. Elhelyezés 2 ágyas szobákban. A csoport utazása Budapestről Rómába és vissza repülőgéppel történik. Irányár: 29 000 Ft.

Olaszország—Rimini (40 felnőtt)

A résztvevők 10 napot töltenek Riminiben, az Adriai-tengerpart szép és népszerű üdülővárosában. Az üdülés alatt sok fürdésre, napozásra van lehetőség. A vendéglátók kirándulásokat szerveznek több olasz városba, így az üdülők megtekinthetik Urbino, Ravenna, San Marino nevezetességeit. Két-két napot töltenek teljes ellátással Firenzében és Velencében is, így alkalom van ezeknek a városoknak az alapos megismerésére is.

Elhelyezés 2 és 3 ágyas szállodai szobákban.

Utazás autóbusszal Ausztrián át. Indulás a kora reggeli órákban, érkezés az esti órákban Velencébe, illetve vissza Budapestre. (Velencéből az olasz

partner autóbussza szállítja a csoportot Riminibe és vissza.) Irányár: 25 500 Ft.

Olaszország—Celle Liguria (40 felnőtt)

Az üdülési idő nagy részét Celle Liguriában, a Ligur-tenger partján tölti a csoport. Ez az olasz Riviéra egyik legszebb nyaralóhelye. A résztvevőknek sok fürdésre, napozásra van lehetőségük. A vendéglátók fél- és egész napos kirándulásokat szerveznek a környék szabb városaiba.

Elhelyezés 2 és 3 ágyas szállodai szobákban.

Az utazás módja és útvonala Velencéig megegyezik a Riminibe utazó csoportéval. Velencétől Celle Liguriába az olasz partner autóbussza szállítja a csoportot. Irányár: 28 500 Ft.

Görögország (40 felnőtt)

A 14 napos üdülés során egy hetet a tengerparton, egy hetet pedig Athénban tölt el a csoport. A tengerparti tartózkodás alatt sok fürdőzésre, napozásra és tengeri hajókirándulásra van lehetőség. Az athéni tartózkodás során városnézésre, autóbusszos kirándulásokra, a nevezetességek, műemlékek megismerésére van lehetőség.

Elszállásolás 2 és 3 ágyas szobákban. Az utazás Budapestről Athénba és vissza repülőgéppel történik.

Irányár: 35 000 Ft.

*

Aki kedvet kapott valamelyik üdüléshez, az érdeklődjön munkahelyének szakszervezeti bizottságánál.

Természetesen nem tudunk minden igényt kielégíteni, egy-egy üdülésre a szakszervezeti bizottságok csak meghatározott számú jelentkezést tudnak elfogadni.

Lakatos Gábor

Akropoliszi részlet

Oszd meg és...

Egy vidéki nagyhivatal szétválási gondjai

A Magyar Posta az utódvállalatok létrehozásával kétségtelesen veszített potenciáljából. A távbeszélő-szolgálat a közvéleményben — szinte elválaszthatatlanul és még nagyon sokáig — kapcsolódik a posta fogalmához. A jelenlegi körülményekről, lehetőségekről, gátló tényezőkről kérdezem **Bakó Károlyt**, a Keszthely 1-es postahivatal vezetőjét.

— **Okozott-e a szétválás létszámigondot?**

— A postahivatalok létszámát és annak összetételét csak összességében lehet vizsgálni. Forgalmas és gyengébb forgalmú időszakban munkaerő-át-csoportosításokat végeztünk a különböző területek között, most ez a lehetőség jelentősen leszűkül. Sajnos még a mai napig nincs eldöntve a táviráda hovatarozása. A létszámgazdálkodás szempontjából az egyik legrapszodikusabb munkahely a táviráda, vannak névnap csúcsok, amikor megdöbbentően sokan vannak a forgalom, de van olyan időszak, amikor elég a készenléti időszak. A forgalomfelfutás létszámigényét általában a távbeszélő-kezelők adták. Gyenge forgalmú időszakban a távbeszélőközpontban szolgálatot teljesítő látta el a távirázi tevékenységet. Ezentúl a szolgálat megszervezése némi — de nem megoldhatatlan — gondot okoz. Szervezett munkával, tán még az irányító apparátus csökkentésével (?) továbbra is nyeresőssé tudjuk tenni a postai munkát. Nem mértékadó, de jelentős hangulati tényező, hogy a tegnapi postása, aki ma már a távközlés dolgozója mennyi bérémetlenséget kapott.

— **Érdeke-e a Posta Vállalatnak, hogy a távközlés malára hajtja a vizet, hiszen még a távbeszélő-készülékekért is tetemes alapdíjat fizet?**

— Először is a közönség érdeke a fontos. Ha valahol ügyfél vagyok: számomra az a fontos, hogy az illető alkalmazott az ügyemet korrektül elintézzé. A vállalatunk közötti elszámolási rendszert még nem ismerem; mennyi a mi bevételeink, milyen költségterheket visel a Távközlési Vállalat? Ez az állapot még képlekeny, tehát változik. Néhány anomáliát azonban elmondanék, ajánlva az utódvállalat szíves figyelmébe. Nem tartom cégünk névze előnyösnek, hogy a nyilvános állomások alapdíját is ki kell fizetnünk. I—III. osztályú postahivataloknál a táviratok továbbítására használt készülékekért szintén alapdíjat fizetünk. Tudott, ezek az állomások azért létesültek, hogy meggyorsítsák a táviratok továbbítását, s a manuális központban a kezelést ne hátráltassák.

— A távközlési ügyek intézése céljából távbeszélőt kell igénybe vennünk. Feltétlenül szükség van egy szolgálati állomásra. Amíg nincs teljes automatizálás, a ráfizetéses kishivatalok nyitvatartási idejét — pont a távközlés miatt — nem tudjuk csökkenteni. Távbeszélő-panaszügyekkel a közönség — hiszen nem ismerik a szétválás okozta ütvészítőket — továbbra is a postai kisablaknál kopogtat.

Pusztai Mihály
Kéthely

— Félve nézek a nyári forgalom elé. Sok, távolsági beszélgetésre váró ügyfelünknek el kell magyaráznom, hogy miért kell néha órákat várnia egy-egy távolsági kapcsolásra. Mellesleg én sem értem, hogy egy olyan frekvenciánál hely mint Keszthely, miért nincs bekapcsolva a távhívásba?

— **A jelenlegi körülmények között szányszegett a „postagalam”?**

— Globálisan nézve gondjaink megsokszorozódtak. Forgalmunk az árak begyűrűző emelkedése miatt, mennyiségileg csökkent. A banki üzletágban látok nagyobb fejlődési lehetőséget, csak itt meg közbeszól a forráshiány.

— Tetemes gond a kis postahivatalok épületének rossz állaga. Az új és a nagyhivatalok főként a Távközlési Vállalat tulajdonába kerültek; a posta ott bérlőként van jelen... Pedig a szétválás érve: a piaci mechanizmus érvényesülése, a keresztfinanszírozások megszüntetése, a tényleges költségek kimutatása ezt nem tették indokolttá!

— Igaz, a postagalam elvesztette az egyik szárnyát, a másik is hullajtott tollakat. A régi helyett majd új nő, és mint a történelem folyamán annyiszor, a múltjára méltán büszke Magyar Posta, majd ismét „megtollasodik”!

*

Hogyan érzi magát az új munkahelyen, a volt postai távközlési biztos, Barakonyi András?

— Huszonöt éves postai munka után, ez év elején cseréltem „angyalbört”. Pár évvel ezelőtt még álomban sem gondoltam volna, hogy egy más vállalatnál kell majd a kenyereket megkeresni. Számomra a cégszere szakmából adódóan jött, hiszen 18 éve vagyok távközlési biztos, és ebben az üzletágban — úgy érzem — jártas vagyok.

— **Mi a véleménye az utódvállalatok létrehozásáról?**

— Szükségességét illetően fórumokon eldöntötték. Kezdetben ódzkodtam a változástól. A távközlés-fejlesztési tervek szépek, a megvalósítás után a köz javát szolgálják. Záros határidőn belül végbemegy az ország telefonhálózatának a korszerűsítése. Szombathelyen például már működik az ország legmodernebb tároltprogramvezérlésű központja. A kishivataloknál is a minimálisra csökkentem majd a teljes automatizálás bevezetése után az adminisztrációt. A kishivatali szemléken a Távközlési Vállalat ellenőrei nem lesznek jelen, de erre nem is lesz szükség.

— **Milyennek ítéli a két vállalat kapcsolatát?**

— Általában minden kezdet nehéz szokott lenni. Vannak súrlódások. Meg kell szokni, hogy két önálló vállalatról van szó. A postának jók a kapcsolatai más vállalatokkal, intézményekkel. Ez a mi esetünkben sem lesz másképpen, hiszen egy töről fakadtunk.

Tisztújítás

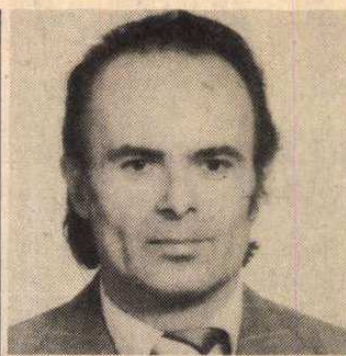
Február 9-én tartotta a Postások Szakszervezetének Szekszárdon működő Babits Mihály Nyugdíjas Klubja vezetőségválasztó taggyűlést, melyet **Bodó László** szb-titkár nyitott meg, majd átadta a szót **Horváth Mihály** klubvezetőnek, hogy tartsa meg a vezetőség beszámolóját.

Horváth szaktárs örömmel alapította meg, hogy egyre nő a klubtagok száma, bár most gond, hogy mindig más helyen kell megtartani a klubnapokat.

Már alig várják, hogy az új posta elkészüljön, s ott ők is helyet kapjanak. Sokan szoltak hozzá a beszámolóhoz, s javaslatokkal még jobb munkára serkentették az új, 9 tagú vezetőséget. Végül a klubtitkár megköszönte a bizalmat, s megígérte, hogy igyekezni fognak a klubtagság még jobb összefogására, de több segítséget kért a tagoktól is.

Ezután a nyugdíjasok még sokáig együtt maradtak, beszélgettek, kártyáztak.

Horváth Mihály
Szekszárd

Kanizsa József, a nagybetűvel írt Életet a postás dolgozóknak igen tisztelt nagy táboraiban kezdte, mint csomagrakodó, majd táviratképesítő, táviratindító, rovatoló és csoportvezető. Postai szolgálata alatt minden alap-, közép- és felsőfokú tanfolyamot elvégzett. Közben német nyelvet tanult, s a József Attila Szabadegyetem Irodalmi Kollégiumának rendszeres hallgatója volt öt éven keresztül. Tizenkét évi postai szolgálata alatt nagyon nagy szeretettel küldözgette tudósításait, cikkeket, portréit lapunkba, ahol versei is megjelentek. A hatvanas években

Szirmon az árnyék

mint bizalmi a fiatalok érdekében fogott többször tollat, képviselte az érdekeiket.

Most már érettebb fejjel, beérett költőként tér vissza verseiben a postás dolgozókhöz, egy-egy ihlető pillanatot, órát megörökítve hűen tükrözi az átélte postai munka örömeit, nehézségeit. A 70-es postahivatalban több éven keresztül dolgozott a csomagrakodó osztályon, mint csoportvezető. Alkalma volt megélni a csomagrakodói munka akkori folyamatait, amikor még nem volt gépesítve a csomagfeldolgozás. (Kanizsa Józsefet, mint **Novák József** ismerték a 70-es és a 100-as hivatalban.)

Így ír „**A rüszak megy tovább**” című versében: „Csattog a kézikocsi / tenyér-medencében / mosdik a fogantyú / toporgássá válik a menés / szuszogássá a lét / s az emberek / mint kialvatlan denevérek / csüngenek a kézikocsin” és a befejező sorok, amelyekben

megszemélyesíti a csomagokat: „beszélnek a csomagok / ... Somogytól jövök / Mocsan adtak föl / Tokajból küldenek ...” Az egész ország népét érezzük együtt a találkozásán. Ha belelátunk költői lelki világába, akkor láthatjuk, hogy ez több mint találkozás, a csomagok véletlen összekerülése.

Kanizsa József hatodik kötetét — **Szirmon az árnyék** — a Krúdy Gyula Irodalmi Kör és több mecénás támogatta, akik felismerték a költőben, hogy művészi, irodalmi értéket alkot, s ezt az olvasóközönség kezébe kell eljuttatni. A versek között mindenki megtalálja a szívéhez, szelleméhez szólókat, melyeket finom hasonlatokkal, őszinte belső tartalommal megtöltve ad át az olvasónak.

Családversei, tájleírásai, a szellemi ciklus vagy a történelmi és irodalmi, művészeti nagyjainkhoz írott versei költőien kimunkáltak, némelyik, ha tömör is, tartalmából nagyon is őszintén kiolvasható az a plusz, ami

elgondolkodtat vagy éppen ráébredt dolgokra.

Kanizsa József 1986-ban a Szocialista Kultúráért kitüntetés, 1989-ben pedig a Krúdy Emlékéremet kapta meg. Mintegy tizennégy antológiában szerepelnek versei, napi- és hetilapokban, folyóiratokban jelennek meg költeményei. 1976 óta a Magyar Rádióban neves színeszek közvetítésével hallhatjuk verseit.

A postás dolgozók táboraiban is megérdemli a figyelmet.

Dénes Géza

Öhózzájuk

(Postás csomagrakodókhoz)
Zümmög a neon
Fáradt arcokra port köpött az éjszaka

Most öhózzájuk szölok
kérges tenyerükbe
csapva szorítom
munkás életem

Kopog a nehéz cipő
Cserepes ajak motyog
— **húzd told a kocsi** —
Élet-mosoly-szava
hal el a gondolatban
Zümmög a neon-fény
Arcokon por-festék

Új postahivatal Pécsett a pesti úton

Döry bárót sarokba szorították

Miskolc mezőváros történetében a 1780—1795 közötti években jelentős szerepet játszott jobaházi **Döry Ferenc Antal** báró földbírtokos. A Döry név **Mikszáth Kálmán** Különös házasság című regénye nyomán vált országosan ismertté. A valószínűs alakra épülő történet a

műben szereplő **Döry Károly** gróf személyét sok negatív tulajdonsággal jellemezte; erőszakosnak, a törvénynek fittyet hányó egyénnek mutatta be. Ez a leírás igencsak ráillik **Döry Ferenc**re. Talán ő rejtőzik a regényben szereplő **Döry Károly** neve alatt.

tését is lebecsülte, erről egy tanácsülés tanúskodik:

— **Nemzetes Szabó Máté szenátor úr szívének fájdalmával beszámol, hogy a királyi fiskus, nemzetes jobaházi Döry Ferenc úr házánál törvényes kirendelésben lévén — olvasni a jegyzőkönyvben — a tiszteleltre méltó szenátor előtt mind maga személyét, mind az egész magisztrátust becsületet sértő szókkal illette. A megsértett szenátor úr a maga hivatalját le akarván tenni, hogy nem szolgálja oly becsületen hivatalba, de csak a magisztrátus kérésének engedve hivatalában maradt. A tisztelt fiskális úr levél által az tránt megkeresni rendeltetett — volt a tanácsülés határozata —, hogy mi okból járt így a nemzetes magisztrátus becsületi ellen. Levelünkre egyenes választ kérve a tisztelt úrnak kinyilatkoztatjuk, hogy ha ez után a becsületünk elleni jogsértés meg nem szűnik, a jövő úriszéken készek leszünk a hivatalunknak véget vetni, a nemes város szolgálatjától megválni.**

Döry magatartására jellemző a görög kereskedők esete. **Csuka János** miskolci görög kereskedő a vármegyéhez küldte panaszt, mert 1781. szeptember 12-én Döry Ferenc uradalmi

ügyész **Szente Tamás** és **Pilta Mihály** éltés görög kereskedőket vasra verette, és kezesség mellett sem akarta szabadon bocsátani, sőt „huncfut gazembernek” szidalmazta őket, ezért orvoslást kért a megyétől.

Csuka panaszos elmondta, hogy kérte Döryt, legalább Szentének ne veressen a podagrás lábára vasat. Döry maga fogta Szenté lábát, és azt mondta a hajdúnak: „**üsd vasra, ha a pondró meg is eszi**”. Szentének a botját nem adta vissza, mondván: „**nem kell neked pálcá, majd lesz neked jó pálcád**.” Megparancsolta a hajdúnak, hogy vigyék a tömlőcbe, **Pilta Mihályt** meg a hajdúk házába.

Még egy jellemző eset: „**Tekintetes, nemzetes vitézlő jobaházi Döry Antal fiskális úr Kocsis Erzsébet árva leánynak pénzt 34 Rénes forintot 5 százalékos törvényes kamatra magánál tartóztatott, melynek kifizetésére a tekintetes úr három hónap határidőn belül magát kötelezte**.” — olvasni a városi tanács 1790. augusztus 16-i ülésének jegyzőkönyvében. Miért került ez a tanács elé, nem tudni, talán a gyám tartotta szükségesnek hivatalosan bejelenteni.

Ki volt hát Döry báró?

A Döry család Miskolcon már a XVI—XVII. században is nagy vagyonnal rendelkezett. Fő utcai emeletes házuk 1704 és 1706 között **Rákóczi Ferenc** fejedelemnek szolgált szállásul. A család felmenői magas tisztségeket is viseltek. Egyik őjük, **Döry András** 1735-ben az avasi templom sírkamrájában lelt nyugvóhelyet. Ennek leszármazottja lehet **D. Ferenc Antal**, aki jogot végzett, és az 1780-as évektől a királyi kamara diós-

győri uradalmának ügyésze, ügyvédje, képviselője. E minőségében uralkodott a kamarai fennhatóság alatt álló Miskolc mezővárosban. Ő tartotta az úriszéket, személyesen elnökölt a tisztségválasztó építészék ülésén, ő adta át a megválasztott főbíróknak a város pecsétjét. Tekintélyével ránehezedett a városra, féltek és tartottak tőle. Hatalmát érezte mindenki, így a területen áthaladó postajárárral is.

A báró üzelmei

Még **Mária Terézia** idejében történt: a postamesterek panaszt tettek az uralkodónál, hogy a vármegyében a postakürtjelzés illetéktelen használatával akadályozzák a postajárat működését. A Helytartótanács postai osztálya szigorúan figyel-

meztette a vármegyét, járjon el az érdekeltekkel szemben. A feljelentés a postakocsisok észrevételé alapján történt, innenl kezdve a báró még inkább neheztelt a postásokra, főleg a postakocsisokra.

A dílyfős báró a város veze-

Mindenütt katedrán

Nem jut eszembe hirtelenjében a hirdetési szlogen, de az biztos, hogy a posta mindenki-nek útba esik. Ki ne venne bélyeget, ki ne adna fel táviratot, pénzt, kérne telefont, és még sorolható lenne a sok új szolgáltatás is.

És ha egy postahivatalban a postás alkalmazott és az ügyfél között üveg van is, a hozzáértés, a szakmai rutin, az ügyintézés milyensége nyomot hagy, képet fest a postáról.

A „postás bácsiról” már nem is szölok, akinek jöttét sokan várják. Vidéken pedig az otthonlevő akkor is kiáll a kapuba, ha tudja, kedvenc újságján kívül mást nem kap, de legalább megtudja, mi történt a falu másik végében.

Nem véletlen, hogy *Lantos Dezsőné* — aki ez év végén

negyvenévi szolgálat után nyugdíjba vonulását tervezi — fogva tartotta a pálya.

— *Hogyan lett postás?*

— Tizenöt gyerekes parasztszaládban születtem tizenharmadikként. Talán ez a szerencsés számom, bár nemigen lottózom. Kitűnően érettségiztem Sopronban, és fel is vettem nyomban a tanárképző matematika—fizika szakára. Édesapám halála miatt azonban kényérkereső foglalkozás után kellett nézmem, hiszen az ötvenforintos ösztöndíj semmire sem volt elég. Úgy éreztem egy életre hátat kell fordítanom az álomnak, hogy taníthassak. De a „bátyum”, amivel a felnőtt életnek nekivágtam gazdag volt. Otthon is és az iskolában is belém ivódott az igazságszeretet, a becsületesség, mások

tisztelete és a kötelességtudat. Bátyám szólt az érdekemben a Soproni Postaigazgatóságon, és ennek köszönhetően fölvettem a hajmáskéri postahivatalba.

— *Hogyan valósultak meg így az álmai?*

— Itt, amolyan mindenesként rámszakadt a közélet „miniben”: telefont kezeltem, leveleket továbbítottam, pénzt vettem fel, hírlapot kézbesítettem. Tehát emberek közt éltem, mozogtam, és felfigyeltek a „postáskisasszonyra”. Rövidesen áthelyeztek a kétszemélyes kis postáról Várpalotára, az 1-es hivatalba, majd pont egyéves „múlttal” a háttam, mögött, minden közbülső tanfolyamot, iskolát átugorva a fővárosba kerültem a postatiszti iskolára. Ezt jeles eredménnyel elvégeztem. Ezután 1952-ben a kistarcasai, majd a jelenlegi munkahelyemre, a 4-es számú — a köztudatban egyszerűen főpostának nevezett — hivatalba helyeztek.

— *Közben azonban történt más is...*

— Valóban, még 1952 decemberében férjhez mentem egy katonatiszthez. Két év múlva megszületett a kislányom.

— *S araszolt a hivatali „ranglétrán”.*

— 1953-ban már csoportvezető voltam. Ám, amikor a kislánnyal 3 hónapig otthon maradtam, átszervezték. Akkor még reggel 7-től este 10-ig dolgoztunk két műszakban. Ezért, ha delutános voltam, és a bölcsőde — ami itt volt az épületben — bezárt, felhoztam a gyereket az irodába. De hát ez nem ment sokáig, a kislányomat 11 hónapos korában levittem vidékre a rokonokhoz. Négyéves korában került vissza hozzánk, amikor végre Rákospalotán kaptunk egy 52 négyzetméteres lakást. Addig szoba-konyhában éltünk.

— *Nem fordult meg a fejében, hogy másutt talán könnyebb lenne?*

— Ha megfordult is, maradtam. Mint mondtam, amíg „gyesen” voltam megszűnt a munkaköröm, tudakozványvezetői és oktatótiszti beosztásban dolgoztam.

— *Végül mégis „katedrára” került!*

— Igen, taníthattam, úgy, ahogy mindig is szerettem volna. Sajnos, ez sem tartott örökké. Voltam ellenőr a felvételi osztályon, később osztályvezető lettem. Újabb négy év elteltével, 1966 augusztusában hivatalvezető-helyettes lettem, majd 1974. március elseje óta hivatalvezető vagyok. És most már elárulhatom — amit egyébként soha nem titkoltam — a koromat: 60 éves leszek. Öt évet ráhúztam, de bárhogy fáj is, egyszer abba kell hagyni.

— *Ön roppant szerényen sok mindent kikerült, ami életútja gazdagságán kívül eredményességét is tanúsítja.*

— Többször elismerték a munkámat. Kaptam igazgatói dicséretet, kiváló dolgozó elismerést, miniszteri dicséretet, a Munka Érdemrend bronz, majd arany fokozatát, és most legutóbb a Magyar Köztársaság Csillagrendjét.

— *Mindehhez azért a becsületes munka önmagában nem elég...*

— Természetesen, hiszen gépesítettünk, belső szervezéseket hajtottunk végre, ellátjuk az V—VI—VI—VIII. kerület soron kívüli kézbesítését, éjjel pedig az egész fővárosot. No és az épületre is büszke vagyok, a felújítás korszerűsítéssel is járt. A Belvároshoz illő küllemű és jó munkafeltételeket nyújtó hivatal vagyunk.

— *Tervei a nyugdíjas évekre?*

— Van Diósdon egy telkünk, a férjem már nyugdíjas, ott termelünk zöldséget, gyümölcsöt, virágot, ami otthonra kell. És végre 11 és 14 éves fiúunokáim is kapnak egy „szigorú nagymamát”, aki majd elviszi őket síelni, korizni. A téli sportokat szeretik ugyanis. Szóval, így valahogy.

— *A szívét és a munkakönyvét hol hagyja majd?*

— A szívem marad itt, erővel bírnám még a munkát, de nem is kell tudni mondani. Ha fáj is.

— *Én azzal búcsúszom, hogy gratulálok a kitüntetéséhez és boldog, gondtalan nyugdíjas éveket kívánok.*

— Köszönöm.

Hunyor Zsolt

Átadás előtt Pécssett a Diósdí úti műszaki bázis új szociális épülete

Szülőknek — a meséről

Igen sok szülő ajkáról elhangzik: — Nem tudok mesélni! Nem tudom miről meséljek! Úgy oldják meg a mesélés problémáját, hogy bekapcsolják a rádiót, televíziót vagy ha van telefon, feltárcsázzák a meseszolgálat számát. Úgy gondolják, ez is elég a meséből.

Téved a szülő, ha ilyen álláspontra helyezkedik, mert az anya vagy az apa ajkáról elhangzott mesének sokkal nagyobb a varázsa, mint a gépesített meseszolgálatnak. A mese témája is inkább egyéniséghez simuló lehet, s jobban megragadja a gyermek képzelőerejét. A gépesített meseszolgálat százezreknek szól, viszont a szülő által előadott mese csak saját gyerekének.

Az a szülő, aki pici gyermekének minden lépését figyelemmel kíséri, értelme nyiladozásá-

nak, csodálatosan finom rezdüléseinek boldog szemlélője, az megérzi és tudja, hogy gyermekének helyes lelki fejlődése érdekében hogyan közelítsen érzelmi világához. Hiszen minden gyerek más egyéniség, így a nevelés, a személyiség fejlődésének irányítása is más igényel.

Már az egészen kicsi gyermeket érdekli a mese csodálatos képzeletvilága, és beleéli magát a mese szereplőinek sorsába. A képzelet erejével ő is velük együtt végigéli a szereplők cselekedeteit, ami mint egy érzelmi választóvív, megmutatja a helyes és nem helyes utakat. Anélkül, hogy a szülő a végén eszmei tanulságot vonna le, a gyermek érzi, hogy melyik a morális követendő út. Természetesen a mesetéma kiválasztásánál erre figyelemmel kell lenni, és akkor is, amikor a szülő a történet fonalát szövi.

Honnan vegyük a témát a mesékhez?

Az élet szüli a történeteket, de a legtöbbet saját gyermekünk szájából hallhatunk, amikor elmondja óvodai vagy iskolai élményeit. Mennyi téma bújik meg ezekben a gyermektörténetekben. Csak oda kell figyelni. Jó módszer az is, ha mesekönyvet vásárolunk, és az abban olvasott meséket — a gyermek egyéniségéhez igazítva —, előszóval adjuk elő.

Van olyan gyermek, aki hónapokig örömmel hallgatja esténként ugyanazt a mesét, amit megkedvel. Szereplői szívéhez nőnek, szinte kívülről tudja már minden betűjét, mégis jó azt újból hallani. Ilyenkor az örömozgó gyermek megnyugszik, kellemesen elbágyad, és szinte „átálmodja” magát a valóságból a mese álmvilágába. Sokszor a végét már nem is hallja, mert elalszik.

A jól kiválasztott esti mese lelki „altatótabletta”, amely feloldja az egész napi események hatása alól a gyermeket, megpihenteti idegeit. Ne válasszunk olyan témát, vagy olyan szereplőket az esti mesében, amelyek felizgatják a gyermeket, féltelmet keltenek benne. Inkább beszéljünk a mesevilág kedves vagy mulatságos figuráiról, az állat- vagy növényvilágról, de meseszzerűen mondjuk az életből vett mai történeteket is (pl. hogyan száguld az úrhajó a csillagos égen, milyen érdekes munka a metróépítés, hogyan lehet gyorsan egyik országból a másikba repülni; mesélhetünk kiváló hazafiakról, tudósokról, sportolókról stb.).

Végül egy mondatban: kitűnő a „gépesített mese” is, de a szülő meséje ne maradjon el.

Fási Katalin

A sarokba szorított báró

Még 1783 tavaszán történt, mikor Döry ellen szigorú eljárást indítottak, melynek során sikerült őt sarokba szorítani.

Az történt, hogy 1783. január végén a tokaji postamester, *il lenfeldi Schuster József* feljelentést tett a királyi kamaránál, mert január 23-án delután az Ónod—Szerencs—Tokaj postaúton közlekedő, ún. bécsi járat kocsisát, *Hercics János* 20 éves, kiszolgált tizedes, tokaji postakocsist rútol szidalmazta, bottal megverte és lelővéssel fenyegette, eközben a postakocsi anyaga a mezőn szétszóródott.

A feljelentés alapján a királyi ítélőtábla bírāja vizsgálatot rendelt el, amit *Tajkly Miklós* ítélőtáblai jegyző február 4-én végzett el Tokajban, meghallgatva a sértett postakocsist, Döry kocsisát, majd magát Döryt is igazoló jelentésre kérte fel. A Borsod megyei Levéltár az iratanyagot: „*Döry Ferenc Antal úrnak a megvert tokaji postakocsis elleni erőszakos cselekménye ügyében tett nyilatkozatok másolatai*” c. tízoldalas latin nyelvű iratcsomóban megőrizte. Az iratanyag érdekes korrajz a nemesség és a posta kapcsolatáról.

A vizsgálat során megállapították, hogy Döry az eseményt megelőzően, január 19-én felsőzsolcai birtokáról saját négy lovával és hintóján felesége és gyámoltja társaságában Szerencsen el Tokajba ment. Szerencsen lovait hátrahagyta és személyzetével, saját kocsián a posta lovaival folytatta útját Tokajig. Itt néhány napig időzött,

majd január 23-án reggelre postalovakat kért a tokaji postamestertől a Szerencsig való visszautazásához. A különjárat lovai reggel 8 órára elő is álltak, de Döry csak dél felé indult el Szerencsre, addig a lovak és a postakocsi az udvaron szenvedtek a nagy hidegtől. Már szürkület volt, mikor Mezőzombor határában szembejönni látták a pesti ordinária járat kocsisát, aki a nagy hideg miatt lova- it vezette, hogy maga se fázzon. Látna a szembejövő kocsi, nem ismerte fel Döryt, s szabad úttért kiáltott. Amikor Döry kocsi- ja közelebb ért, a báró botot ragadott és ütlegetni kezdte a postakocsist, mi' őzben az akkor legdurvábbnak számító káromkodással illette, amit a jegyzőkönyvvezető magyarul szó szerint volt kénytelen idézni, mert latinra nem tudta fordítani. Az ütések következtében a postakocsi a lovát elengedte, a lovak megijedtek, és a postát szállító kocsi a mezőre ragadták. Az eset után Döry a postalovakat Szerencsen felügyelet nélkül hagyta, s a maga lovaival továbbutazott lakóhelyére.

A vizsgálat megtörténte után Döry panasszal fordult a vármegyéhez, beadványában a vizsgálatot a kamarai tisztviselők személye ellen irányuló alaptalan vádaskodásnak tartotta. Kétségbe vona a vizsgálat elrendelésének jogosságát, a vizsgálatot lefolytató illetékeségét, kifogásolta a jelentés egyes megállapításait, véltensé- gét hangoztatta a lovak meg-

bokrosodásában, a verést és a káromkodást elismerte.

Március 15-én Döry felhívást kapott az uralkodótól, hogy a vármegye útján nyilatkozzon a nyilvánosan bajt okozó esettel kapcsolatosan. A báró érzi, hogy bajban van, a királyi kegy elvesztése súlyos következményekkel járhat. A felvilágosult uralkodó a nemesség hatalmaskodását súlyosan elítéli, de magát a káromkodást is, amiért még a megye által 1763-ban kibocsátott statútum is börtönbüntetést határozott el. Hosszadalmas nyilatkozatában elismeri a kocsi megverését, de arra felesége hét hónapos terhes állapotára iránti aggodalomtól felindulva ragadtatta el magát. A káromkodás is másként, nem a neki tulajdonított durvasággal hangzott el, a várakoztatást elfoglaltságával indokolta. Miután mindent szépen megmagyarázott, nyilatkozatát a vármegye elnőző jóváhagyására

Megmérgezik a bárót

Nem csak a lakosság, hanem szűkebb környezete sem szívlelte Döryt. Még 1790 júniusában történt, hogy *Hrabovszky János* nevű szakácsa az általa főzött ételbe mérget tett, és „azzal a ház urát és asszonyát a ház népével együtt megrontani törekedett” — olvasni a tanács jegyzőkönyvében.

Az eset városszerte feltűnést keltett, ugyanis az ebéd a család tagjain, hozzátartozóin kívül még hét pap is jelen volt, így 16 személy élete volt veszélynek kitéve, amit orvosi beavatkozás hárított el. A város

ajánlotta és befejezésül megjegyezte:

„*Engemet nem lehet megálázni, bilincsebe verni. Hűségemet és eskümet most és bármikor letenni bátran ajánlkozom, a helytartótanácsi vizsgálatot is szívesen vállalom, végül a Nemes Egyetemesség kegyelméhez ragaszkodva mindenben a Nemes Egyetemesség iránti alázattal maradok...*”

A Nemes Egyetemesség úgy látszik elsimította az ügyet, csak nem engedte bántani megtevédt báránykáját. Döry azonban nem bocsátotta meg a postának, hogy a király előtt meghurcolták, és amint a tények bizonyítják, ahol lehetett ártott, vagy a város vezetésével ártatott az újonnan létesített postaállomás vezetőjének. Pedig az is tagja volt a nemesi egyetemességnek, de nem volt báró, hanem csak vigiliárum magister, azaz őrmester.

kemény büntetést rótt ki az elkövetőre: egyévi börtön, ezalatt négy ízben 50—50 botütés, a városból kitiltás, elbocsátás a szakácsaságból.

Hogy mi lett volna Hrabovszkyval a végrehajtott botütések után, el lehet képzelni. 1791. február 3-án királyi parancsra szabadon kellett bocsátaniok — olvasni a bejegyzést —, mivel az úriszék fog az ügyben ítélni. Az úriszék ítéletéről a városi jegyzőkönyv nem tett említést.

Dr. Kamody Miklós

Majnai Mária: SZENTENDRE (akvarell)

— *Előny-e, ha igen, miért a Potiber szétválása a Poti Kft.-re és a Távberre?*

— Amikor 1985-ben a Posta Tervező Intézet és a Posta Központi Beruházási Iroda összevonásával létrejött a Potiber, a vezetőket az a szándék vezette, hogy a tervezési és beruházási szervezeti egység egyesítésével megteremtsek a lehető legnagyobb összhangot. Felismert tény viszont, hogy a tervezők és a beruházó szakemberek motivációja és érdekeltisége jelentősen eltér egymástól. A tervező célja esztétikus, jó homlokzati megjelenésű épületek tervezése, így a funkcionális igények mellett a tetszetős kivitelre, az esztétikumra és a gazdaságos építési technológiára fekteti a hangsúlyt. A beruházót az inflálódás és forritéltétel miatt kötik a pénzügyi lehetőségek, így az optimális megvalósítást keresve irányítja a folyamatot az időközben felmerült, szükséges pótmunkák elvégzésére, keresve a megfelelő gyártót és kivitelezőt a megvalósításhoz. Az elmondottakból is érzékelhető, hogy a feszültség pusztán attól nem oldódott fel, hogy korábban a két gárda egy szervezetbe került.

— A mostani szétválás tisztább helyzetet terem, a két apparátus szervezeti is elkülönül. A továbbiakban a Távber a tervező és a kivitelező vállalatokat egyaránt versenyeztetni kívánja, hiszen alapvető feladata és érdeke, hogy a lehető legjobb ajánlatot válassza (ár, határidő, minőség stb.). A POTI KFT.-nek is nagyon komoly feltételeknek kell eleget tennie. A versenyeztetés során azonban érvényesíteni kívánjuk a „primus inter pares” elvét, miszerint az azonos feltételeket ajánló szervezetek közül a postai kft.-ket előnyben részesítjük.

— *Ehhez érdeke is fűződik a Távbernek, vagy csupán gesztusról van szó?*

— Mindenképpen fontosnak tartom, hogy segítségük az átalakulás nehézségeit élő „testvérszervezeteket” — hiszen ma nagyobb szükségük van erre mint valaha —, de az elv alkalmazása — szakmai szempontok miatt — a távközlésnek is előnyös. Ezek a szervezetek ugyanis már rendelkeznek azzal a távközlési tervezési és kivitelezési szakismerettel, amely a minő-

ségbiztosítás miatt döntő. Terveink szerint a fenti elv gyakorlati alkalmazását a következő évek beruházási gyakorlatában érvényesíteni kívánjuk.

— *Várható nagyobb szabású feladat a következő években?*

— Igen. Reményeink szerint fél éven belül beindul a tízéves távközlési program, melynek felgyorsított végrehajtására az üzleti alapon szervezett beruházási munka lesz a jellemző. A Távközlési Vállalat Vezérigazgatósága ebben a programban meghatározó szerepet ad a Távbernek, mint fő megrendelőnek. Mai világunkban ez azért is fontos számunkra, mert elősegíti a Távber szervezetének fejlesztését, és dolgozóinknak nem kell leépítésektől tartaniuk.

— *Milyen terveik vannak a jövőt illetően?*

— Lényeges változás, hogy a Távber beruházási tevékenységének jellege módosulni fog. Ez főleg a beruházási formák változásában jelenik majd meg. Szeretnénk a fővállalkozások, a „kulcsra kész” átadások, a komplex beruházások lebonyolítására vállalkozni.

— *Rendelkeznek-e az ehhez szükséges szakembergárdával?*

— A jelenlegi szakembergárda évi 6-7 milliárd Ft-os beruházási volumen megvalósítására képes. A jövőbeni, remélem nagyságrendileg nagyobb feladatok teljesítéséhez a minőségi cserék mellett is jelentős létszámfejlesztés szükséges. Elképzelhető, hogy a jelenlegi létszámot akár a két-háromszorosára kell növelnünk. Ennek realitása fennáll, mert miniszterünk nyilatkozata szerint előfordulhat, hogy a fejlesztési program végrehajtását a tízéves szemben öt év alatt kell végrehajtani. Ez a gyorsítás pedig a beruházás koncentrátsága miatt nagyon nagy feladatokat ró a Távber szakmai kollektívájára. Tendereztetési gyakorlatunk jó alap a jövőbeni feladatok elvégzéséhez (versenyfelhí-

vások közzététele és a beérkezett ajánlatok alapján a beszálítók, kivitelezők kiválasztása).

— *Milyen változásokkal járt még az átszervezés?*

— A beruházási apparátus új szervezeti egységgel bővült, mivel a Posta Mérésügyi Központ az iroda hatáskörébe került. Egy tervezett intézkedés szerint importjogot kapunk, így a jövőben az élenjáró technikát hatékonyabban tudjuk majd beszerezni.

— A kockázatvállaló, de a kockázat mértékét ismerő vállalkozási szemlélet kialakítását a várható követelményekhez igazodó munkastílust kell kialakítani. A tervezők, beruházók és kivitelezők között egyébként is fennálló, szakterületükből adódó érdekellentétek ismeretében törekedni kell a kompromisszumos megoldásokra, a fajlagos költségek szinten tartására, illetve degresszív emelkedésére, mely egy értékelemzési szemléletű beruházói gyakorlattal megvalósítható. A tervdokumentáció ellenőrzése, minőségi átvétele nagyobb jelentőséget kap, mint ahogy az a szemlélet is, mely szerint az azonos műszaki tartalom mellett keressük azokat a költségcsökkentő tényezőket, melyek figyelembevételével a beruházási cél megvalósul.

— *Milyen problémákkal találkozott a változások során?*

— A Távber a Távközlési Vállalatban belül maradt, tehát nem alakult kft.-vé. Az átszervezés után a Távközlési Vállalat 1,4 milliárd Ft-tal járul hozzá a Magyar Posta működéséhez, így vállalati szinten fő gondunk, hogy jelenleg több mint 2 milliárd Ft forrás hiányzik, amire pedig minél hamarabb szükségünk lenne. Jelenleg az áthúzódó beruházások gyorsított befejezése a fő feladat. A többi felmerülő probléma megoldására a vezérigazgatóság konkrét segítséget ígért. Így az egyik leggyorsabban végrehajtandó fejlesztés a korszerű számítógépes infrastruktúra megteremté-

se és az új beruházási pénzügyi információs rendszer kialakítása lesz, mivel a POTI Kft. apportjaként elkerült a teljes számítástechnikai és nyomdai eszközpark az üzemeltető személyzettel együtt. Az AGFA sokszorosító gépek már üzemelnek, a VAX számítógép-konfiguráció beszerzése folyamatban van.

— *Hogyan fogadták a dolgozók a változásokat?*

— A jelenlegi átszervezés az épületen belüli elhelyezést is érintette. A költözködéssel járó gondot és az eszközhiányt leszámítva dolgozóink fegyelmezetten viselték az átszervezést.

— *Bocsátottak el valakit?*

— A Távközlési Vállalat iránymutatását betartva nem mondtunk fel senkinek az átszervezés ürügyén, mivel nem az átszervezés a minőségi csere egyedüli lehetősége. Ezzel én is egyetértek, véleményem szerint ezt a feladatot folyamatosan kell megoldani.

— *Hány embert fog ez érinteni?*

— Nem tervezzük elbocsátást, hiszen erre nincs is szükség. Rövid időn belül áttérünk a számítástechnika széles körű alkalmazására, ennek sajátítása követelmény lesz pénzügyi és műszaki dolgozóink számára. A vezetési színvonalat is emelni kell, a követelményrendszer emelkedése csak a feltételrendszer egyidejű meglétével érhető el, melynek megteremtése a vezetés alapfeladata.

— *Javult-e a dolgozók helyzete az átszervezéssel?*

— A Távközlési Vállalatnál 30 százalék volt a béremelés, amit dolgozóink örömmel fogadtak. A bérfelértékelés indokolt volt, hiszen a postai dolgozók fizetése elismerten elmaradt a népgazdasági hasonlítható munkakörökhöz képest. A mostani emelésből 10 százalékot a távközlési saját forrásból adott.

— *Összefüggött-e a béremelés a szétválással?*

— Nem könnyű erre a kérdésre válaszolni, de úgy gondolom, hogy a posta szervezeti különválása katalizátorként segí-

tett ebben az ügyben, így meggyorsította a döntést.

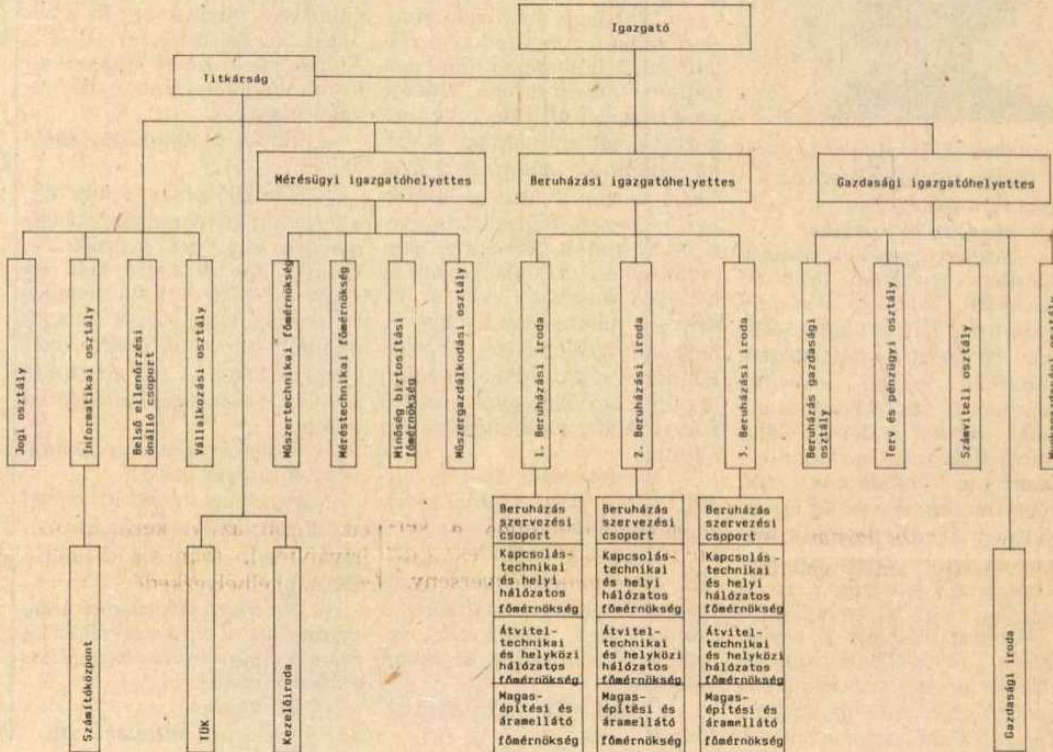
— Kiemelt feladatunk a beruházások mielőbbi aktiválása, ugyanis minél előbb üzemelnek az átadott létesítmények, annál előbb hoznak bevételt, s ez a bevétel az alapja a későbbi béremelésnek és a fejlesztésnek.

— *Hogyan kívánják dolgozókat a több és a jobb munkában érdekeltté tenni?*

— Axióma, hogy a mindenkori vállalati célrendszert megvalósító folyamatrendszernek és a szervezeti rendszernek egyensúlyban kell lennie. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy ezekhez érdekeltiségi rendszernek is kapcsolódnia kell, tehát egy korszerűbb és hatékonyabban működő érdekeltiségi rendszert kell kialakítani, mert ennek hiányában nem tudjuk elérni azt a hatékonyságot, amit joggal elvárunk tőlünk.

— Nem kétséges, hogy ehhez jelentős pénzforrás szükséges, ami nem kis gond. Ha sikerülne ösztönzési célra elkülöníteni egy nagyobb összeget, akkor ez sokszorosan megtérülne a beruházások átfutási idejének csökkentésében, és így megtermelné az új, bővített prémiumkeretet. Ma ez a forrás nincs meg. A folyamatot azonban valahol el kell kezdeni, és azt hiszem, ez napjaink egyik legfontosabb feladata.

Mészáros Gábor

Hozzászólások „A végzettség fontosabb?” című cikkhez

A negyedik vélemény...

1. A cikket kitűnőnek tartom, mert az elmúlt két évtizedben az emberi erőforrásokkal folytatott „gazdálkodásról” olyan pontos keresztmetszetet ad, amely nemcsak az adott igazgatóságra igaz, és — sajnos — kissé hasonlít az állatorvosi főiskola beteg lovára.

2. Késztetést érzek a véleménynyilvánításra, mert:

— ismerem az ügy összes nevével nevezett — és nem nevezett — szereplőjét,

— a csabaiakkal évtizedes munkakapcsolatban álltam, sőt van néhány, aki pártitkár korában beszámoltatott,

— a kapcsolat megszakadása óta eltelt több mint fél évtized, valamint az a tény, hogy már nem ott vagyok munkaviszonyban, részint tárgyilagossá tesz, részint én vagyok az, aki kertetel nélkül elmondhatja a véleményét.

3. Hegyesi László valóban kitűnő és lelkes szakember.

4. Az előírt végzettséget — a törvény szerint — meg kell szerezni. Az erre képtelenek azonban az első határidő eredménytelen letelte után le kell cserélni, nem, hosszú évekig hitetgetni, majd kiszolgáltatottságukat — ha nem jól viselkednek — ellenük kihasználni.

5. Főiskolai végzettséget 3-4 év alatt, gyakorlatot 27 (28, 30, 35 stb.) év alatt lehet szerezni.

6. A különböző szintű vezetőket — bármilyen pályán is jutottak előre — a felsőfokú állami végzettség rendszeresen ismétlődő „lifetzetése” állandó létbizonytalanságban tartotta és tartja a mai napig. (Ugyanilyen, maig érződő hatása van annak, hogy a marxista egyetem hol főiskolai végzettségnek számított, hol nem.)

Emberileg érthető tehát, hogy valaki aláír valamit, majd nem sokkal később ugyanarra a papírra annak az ellenkezőjét írja: hogy egy vezetőről van szó? Hát igen, ez már egy más kérdés. Hogy emberi sorsokról van szó? Szintén más kérdés?

7. Hegyesi ellenszegülése annak, hogy saját „halálos ítélet” aláírja, emberileg ugyan csak érthető, önvédelmi reflex, én jogosnak tartom, és egyáltalán nem etikátlannak. Hibát ott követett el, hogy nem eléggé támaszkodott a jogtanácsos segítségére — aki szintén kiváló szakember.

8. Csekély jogi ismereteim alapján jótalanannak (legálábbis etikátlannak) tűnik az eltörölt, illetve a még meg sem született

fegyelmi büntetésnek még a szóba hozása is.

9. Amennyiben a hasonló helyzetben levőknek nem vetik alá azonos eljárásnak — többek között legutóbbi információim szerint Hegyesi közvetlen főnökei közül is a legtöbbet —, akkor nehezen védhető a munkáltató részéről a joggal való viszálylás vádjá.

10. Az újságíró nem tér ki rá, de mindenki tudja, hogy az ügy

nem egy különleges eset következménye. Gyakorlatilag minden „alulképzett” széke alatt — mentesítés ide, mentesítés oda — van egy távirányított bomba.

Végül: maga a cikk nem igényel kommentárt, de az „élet sűrűjéből” származó vélemény talán nem lesz haszon nélkül való.

Rács Balázs
Aszód

...és az ötödik

áron történő leváltása lett volna a cél.

Az alapállás a következő volt:

— van egy jó szakemberünk, akire szükségünk van,

— aki azonban még fiatal (45 éves sem volt az ügy kezdete-kor),

— van egy érvényes kollektív szerződés, amely a munkakörére felsőfokú állami iskolai végzettséget ír elő,

— a tanulmányait hat év alatt nem kezdte meg, és erre a jövőben sem vállalkozik.

Olyan megoldást kellett keresni, amely a dolgozóra nézve humánus, jogilag szabályos, és a vállalati érdek is érvényesülhet. Így született az a javaslat, hogy az igazgatónő véglegesen mentesítse Hegyesi Lászlót a felsőfokú végzettség megszerzésének kötelezettsége alól, vagyis a jövőben ne kötelezze

főiskolai tanulmányok elvégzésére, de jelenlegi végzettségével továbbra is elláthassa osztályvezetői munkakörét. A cikktől eltérően tehát nem volt szó arról, hogy a továbbiakban is tanulási kötelezettség terhelné őt.

A vállalat érdeke viszont az volt, hogy az osztályvezetői munkakör ellátására csak addig biztosítson lehetőséget, amíg a növekvő szakmai követelményeknek képes lesz megfelelni. Ezért született az a javaslat, hogy munkaszerződésének 5 év meghatározott időre történő módosítását kezdeményezzük, azzal, hogy az természetesen alkalmassága esetén meghosszabbítható. Szeretném megjegyezni, hogy — ahogyan ez a cikkben is szerepel — ilyen szerződésmódosítási javaslatot több dolgozónak tettünk, akik ezt méltányosnak tartották és elfogadták.

Hegyesi szaktárs ezzel szemben a munkaszerződés-módosítást elutasította, ugyanakkor a számára előnyös tanulás alóli mentesítést érvényesnek tekintette, és ennek kikényszerítésére kezdeményezett munkaügyi vitát. Ez azonban nem hozta meg az általa remélt eredményt. Osztályvezetői munkakörből történő felmentésére csak ilyen előzmények után került sor, tekintettel arra, hogy 1989. december 31-én lejárt az az ideiglenes mentesítése, amely addig lehetőséget adott

arra, hogy munkakörét az előírt végzettség hiányában is betölthesse. A végleges mentesítést Hegyesi László magatartása akadályozta meg.

Hozzáteszem, hogy az ügy kapcsán a Hegyesi szaktárs által tanúsított magatartás (abszolút bizalmatlanság a vállalat vezetőivel szemben, bizonytalansága saját szakmai képességében, vagyis félelme attól, hogy 5 év múlva esetleg nem kerül sor szerződésének meghosszabbítására, kizárólag saját érdekeinek figyelembevétele, a vállalati érdekkel szembeni teljes közömbösség) — kiváló szakmai tudását elismerve — számomra, és úgy tűnik a cikk alapján az igazgatónő számára is, kétségesse tette vezetői munkára való alkalmasságát. Ennek következtében a későbbiekben már személy szerint én nem szorgalmaztam azt, hogy mentesítésénél tekintsen el az igazgatónő a munkaszerződés-módosítástól.

Úgy gondolom, ezek a megjegyzések hozzátartoznak ahhoz, hogy Hegyesi László ügyében teljesebb képet kapjon a közvélemény. A cikk — véleményem szerint — nem tárt fel objektíven a helyzetet, s meg alapoatlanul kedvezőtlen színben tüntette fel a vállalat gazdasági vezetőit.

Dr. Révész Erzsébet
Szeged

Elmúlt évi muzeális értékméntésünk

Év év után múlik környörten gyorsasággal... A Budapesti Távbeszélő Igazgatóságánál a lelkes önkéntesekből álló Muzeális Értékeket Mentő Bizottság kilencedik éve folytatja a telefonrégiségek gyűjtését, a szerteágazó és ezzel összefüggő sokféle egyéb tevékenységét. Mindezt a postások jövője és a nemzeti értékek megőrzése érdekében.

Szerintük lepergett az utolsó előtti működési évük. Talán már csak az 1990-es év vár rájuk.

Egy felújított 1936-os II/10-es készülék

Előzetes felméréseik szerint 1991-ben végetér majd ez a sok és szép eredményt hozó munka. Nem lesz ugyanis mit gyűjteni már...

De az 1989. évben még pontosan elvégezte ez a bizottság mindazon feladatokat, amelyeket terveik és előkészítő munkájuk előírt és megkövetelt. Nehezebb lett pedig az 1989-es év az ő számukra is, de ez a kis csapat megszokta azt, hogy évről évre nehezedett a gyűjtési és az értékméntési munka. Sok-

szor mondogatták: „Nem megy már ez, mindent learatnak előtünk a gyorsabban mozgó, tehetősebb emberek.” De azután mégis ment, mert akarták!

Az elmúlt év legszebb és legnagyobb eredménye az, hogy a fáradhatatlanul sürgető, sokszor „kellemetlenkedő” bizottsági munka nyomán a szemek előtt kibontakozóban, sőt majdnem kész állapotban van Szüllő Laci bácsi gondolatainak és két munkatársának tervezése után a Telefónia Archivum a Várban. Rengeteg nehézség jelentkezett: tervezés, építési akadályok, kialakítási gondok lassították a munkálatokat. Mint ahogy más jelentős ügyeknél is előfordul sürűn, itt is voltak gúnyolódók, lebecsülő kézlegintések.

És mégis 1989 decemberében a bizottsági rendszeres vizsgálatnál már fenn csillogtak a lámpák, fénylett az ősi falakat borító faburkolat és a fehér márványpadló... Csak az 1928-as telefonközpont állt ott még letakarva, porosan, mint egy öreg tölgy a zöldülő kert közepén. Mintha ezt mondta volna az öreg 7A1-es „1990-re várok, akkor újra feleledek.”

Nagy munka van még hátra: a gépet és a rendezőt fel kell újítani, ki kell telepíteni a helytelenül odaépített, modern rendezőállványt is. Ez bizony újabb tervezéseket és keserves kivitelezést jelent majd.

A leendő kiállításához évek óta gyűjtötte a bizottság a legkülönbözőbb anyagokat. Ezeket fel is újították, és 1989 végén átadták a Postamúzeumnak, többek között: 20 különfé-

le CB és 6 LB készüléket, 6 különböző típusú soros és 12 faházas készüléket, kapcsolót, régi Telefonhírmondó órát, csengőket, bányatelefont és 5 régi, faházas Priteg típusú telefonkészüléket.

A Muzeális Értékeket Mentő Bizottság 1989. évi gyűjtéseiből kis kapcsolókat, készüléket, régi berendezéseket már felújított, és ezeket is átadja a Postamúzeumnak. Ezekből is lehetővé válik majd olyan kiállítások rendezése, amelyek méltóak lesznek az egész postai hírközlésen túl a magyar hazánknak épített múzeumhoz.

Reméljük, 1990. karácsonyára megnyílik majd a Telefónia Archivum. Az ottani épületben egykor raboskodó *Martinovics-összeesküvők*, gr. *Batthyány Lajos* miniszterelnökünk szelleme örömmel és büszkén tekint majd reánk, késői utódokra, hogy nemzetünk részére egy múzeumot alakítottunk ki börtönük helyén.

„Mi lesz veled Várközpont?” kérdezte a Postás Dolgozó 1985-ös cikke. „Felépülök, megújulok és várom látogatóimat” — felel rá a Szüllő Laci bácsi által évtizedekkel ezelőtt ápol 7A1-es központ.

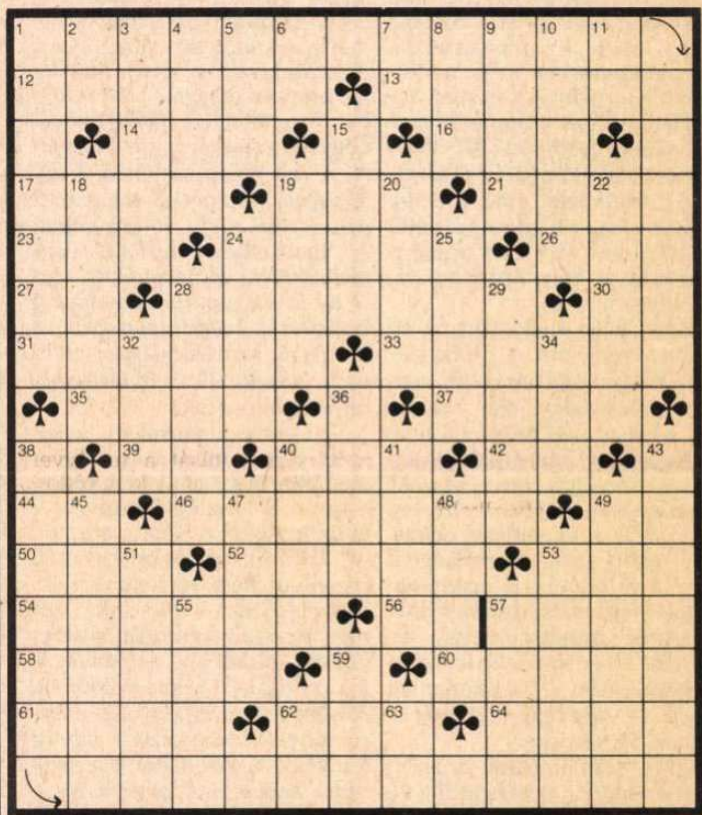
Mindezekből láthatja a kedves olvasó, hogy egy maroknyi, lelkes ember többéves munkája lassan a végéhez közeledik. Sikerek és buktatók kísérték ezt a sok esetben gúrcölés jellegű, önkéntes munkát. De mindenben átszűrte a Muzeális Értékeket Mentő Bizottságot a szakmaszeretet, a segítőkészség.

Keviczky István

Postatörténeti vetélkedő

III. forduló

- Ki rendezett be először futárközpontot Budán?**
 - Mátyás király,
 - IV. Béla,
 - Károly Róbert.
 - Milyen nyelven jelentek meg 1867-ben és a kiegyezést követően a posta hivatalos lapjai?**
 - Németül,
 - Franciául és németül,
 - Német és magyar nyelven.
 - Hol működött az első távjelző vonal?**
 - London és Manchester között,
 - Párizs és Lille között,
 - Bécs és Pest között.
 - Mikor nyílt meg Budapesten az első távbeszélőközpont?**
 1881. május 1-jén,
 - 1896-ban, a világkiállítás alkalmával,
 1900. január 1-jén.
 - Ki alkalmazott először technikai eszközt a hang továbbítására?**
 - Graham Bell fiziológianár,
 - Tom Collins angol mérnök,
 - Philipp Reis német tanító.
 - Mióta van rendszeres rádióadás Magyarországon?**
 1919. október 1-jétől,
 1925. december 1-jétől,
 1930. január 1-jétől.
- + 1. Kiről nevezték el a Postás Művelődési Központ Budapest. Postafiók 601. 1373
- (Részletes tájékoztatás lapunk januári számában jelent meg.)

Egy József festő mondasát idézzük a *vízszintes 1.* és a *függőleges 38.* alatt. Ezt a két sort kérjük beküldeni.

VÍZSZINTES

- A mondas első része.** 12. Tóparti svájci város. 13. Valakinek jelez. 14. T-vel a végén heveny. 16. Esni enged. 17. Diákok nyelvén az iskolai eredményt tartalmazó index. 19. Parancsolója. 21. Kártyás igéje (ford.). 23. Női becenév. 24. Békés... (színművész). 26. Egyik megyénk röviden. 27. Molibdén. 28. Egyházi kiközösítés. 30. Kínai hosszsmérték. 31. Divatos sportszermárka. 33... futnak. 35. Tartozik. 37. Kivágott fatörzs. 39. Folyó Szibériában. 40. Kidudorodás. 42. Kérdőszó. 44. Zamat (ford.). 46. Elhatározás-e? 49. Vas. 50. A fej része. 52. Nőszírom. 53. Seben képződik. 54. Eső utáni tavacsák. 56. Személyes névmás. 57. A virág része. 58. Illatos, ízesítésre használt növényi mag. 60. Vulkan Itáliában. 61. Híres bolgár kolostor helye. 62. Kimonó öve. 64. Hibásan jegyezz (ford.).

FÜGGŐLEGES

- USA-állam. 2. Ritka betű kiejtve. 3. Valódi. 4. Arab ország lakója. 5. Afrikai patás.

Húsvéti tájfutás

A Postás SE tájfutószakosztálya ebben az évben húsvétkor a Hármashatár-hegy környékén rendezi a hagyományos nemzetközi Postás-kupa tájfutóversenyt, amely most első alkalommal háromnapos rendezvény lesz.

A rendezőség az eddig beérkezett nevezések alapján min-

den eddiginél több külföldi és hazai indulóra számít.

A verseny harmadik napján, április 16-án a postás dolgozók is bekapcsolódhatnak a versenybe. Ezen a napon lesz a *dr. Szentgyörgyi*-emlékverseny, amelyen a postaszervek dolgozói mérik össze erejüket, ügyességüket, tájékozódási képességüket. Nevezés ápr. 1-ig.

Hogyan tovább központi könyvtár?

Mint ismert, a Postás Művelődési Központ rekonstrukciója folytán a központi könyvtár is elköltözt az V. kerület, Szt. István tér 15. szám alá. A költözés utáni elhelyezkedést követően — az igazgatóváltás miatt — elsődlegesen a teljes körű állomány-ellenőrzést folytatjuk, ami a könyvtárunk 90 000 kötetes állományát érinti. A folyamatos leltározás és napi teendőink mellett összeállítottunk és küldtünk Erdélybe egy ezerkötetes kiskönyvtárat. A leltározást követően a teljes könyvállományt szakrendbe és betűrendbe összeállítva tesszük a polcokra, közben a tartalmilag elavult és rossz állagú könyveket kicseréljük. Bár még hosszú ideig eltart az állomány-ellenőrzés, természetesen a hálózat könyvtárai felé hamarosan kinyitjuk, és a letételeket új könyvekkel kiszolgáljuk.

Miért tesszük? Ismeretes, hogy az emberek szabadidejükből egyre kevesebbet fordítanak művelődésre. A nehezedő életkörülmények következményeként az állandó időhiány miatt azok sem jutnak el a lakóhelyükhöz közel eső könyvtárakba, akik kevés szabadidejükben még olvasnának. Így a szakszervezeti könyvtárak jelentősége és felelőssége — a miénk is — egyre inkább nő. A jövőben sem szabad lemondanunk arról, hogy a dolgozók a munkahelyükön hozzájussanak a könyvtári szolgáltatásokhoz.

Tudjuk, hogy az áremelkedések a könyvvásárlásra is kihatnak. Sajnos, az emelkedő

könyvárak a könyvtárakban is érződnek, roppant káros hatást kifejtve.

Felhasználva az emberek tájékozódás iránt megnyilvánuló érdeklődését, erősíteni kívánjuk információs szolgálatunkat. A lehetőségnek megfelelően a szakszervezeti tisztviselőktől beérkező, valamint a hálózat könyvtárosai által közvetített információs igények, kérdések gyors és színvonalas kielégítésére korszerű információs bázist szeretnénk kialakítani.

Könyvtárosaink könyvismeretének bővítésére nagyobb könyvtáraink részére továbbra is eljuttatjuk az „Új könyvek” című, a legfrissebben megjelent könyvekről szóló tájékoztató füzetet, megjelölve a megvásárolt könyveket, hogy a cseréknel igényelhessek ezeket. A kisebb könyvtárak részére évi két alkalommal „Új könyveink” jegyzékét állítjuk össze.

Nagyobb és kisebb könyvtáraink kezelői részére eljuttatjuk az időszakonként megjelentett ajánló bibliográfiáinkat, szolgáltatásaink ajánló jegyzékét. A Postás Művelődési Központ Híradójában is rendszeresen közlünk könyvismertetőket.

Elképzeléseinkkel hamarosan körlevélben keressük meg könyvtárosainkat, ily módon tájékozódni szeretnénk arról is, hogy a különféle munkahelyeken milyen, könyvtárunkat érintő igény, kérés van. Az észrevételeket, jó ötleteket szívesen fogadjuk.

Veress Jánosné

Vándorlók klubja

A Postások Szakszervezetével együttműködve megalakítjuk a *Vándorlók klubját*. A klub tagja lehet bárki, aki szeret kirándulni, és havonta egyszer szívesen választja a pihenésnek ezt az aktív formáját. Tagsági díj nincs. Tagsági könyv lesz. A kirándulások önköltségesek. Akik legalább 5 túrát teljesítenek, azok között az évadzáró klubnapon túrafelszereléseket,

a túrázáshoz nélkülözhetetlen eszközöket sorsolunk ki.

Első kirándulásunk és egyúttal a klub első összejövetele 1990. március 24-én 9 órakor lesz: *Sándor—József—Benedek-túra*. Célunk a Remeteszurdok.

Találkozás a Moszkva téren az óránál. Keresd a táblát: Vándorlók!

Mindenkit szeretettel várunk! (Felvilágosítás: a 122-4600-as telefonon.)

Természetbarátok találkozója a Bakonyban

A Postások Szakszervezetének támogatásával az Első Magyar Telefonkabel Kft. (PÉÜ) szakszervezeti bizottsága megrendezi az országos postás természetbarát-találkozót és túraversenyt.

Július 13—15. között Zircen és környékén lesz a találkozó. A természetet kedvelők, érdeklődők többféle programból választhatnak.

A rendezők kirándulást szerveznek autóbusszal Pannonhalmára, ahol a résztvevők az apát-sággal ismerkedhetnek meg.

Egy másik javasolt program városnézés Veszprémben, majd a tihanyi apátság megtekintése. A Balatonban lehetőség lesz furdőzésre és vitorlázásra is.

A harmadik autóbussz Nagyvízsony—Keszthely—Hévíz útvonalon indul el. Itt a Kinizsi-

vár és a Festetics-kastély meglátogatása után a hévízi tóban fürödhetnek azok, akik erre a programra jelentkeztek.

Az OPTT nem lehet túraverseny nélkül. Bizonyítják ezt a korábbi rendezvények is, amelyeken sok csapat vett részt. Most a Bakony dimbes-dombos tájain lesz a verseny. A háromfős csapatok 10-12 kilométeres gyalogtúra közben tájolósi feladatokat oldanak meg, továbbá természetjárással kapcsolatos kérdésekre válaszolnak.

A találkozóra minden természetkedvelő kollégát és családtagjait, valamint a nyugdíjasokat várják a rendezők.

Jelentkezni a szakszervezeti bizottságoknál lehet.

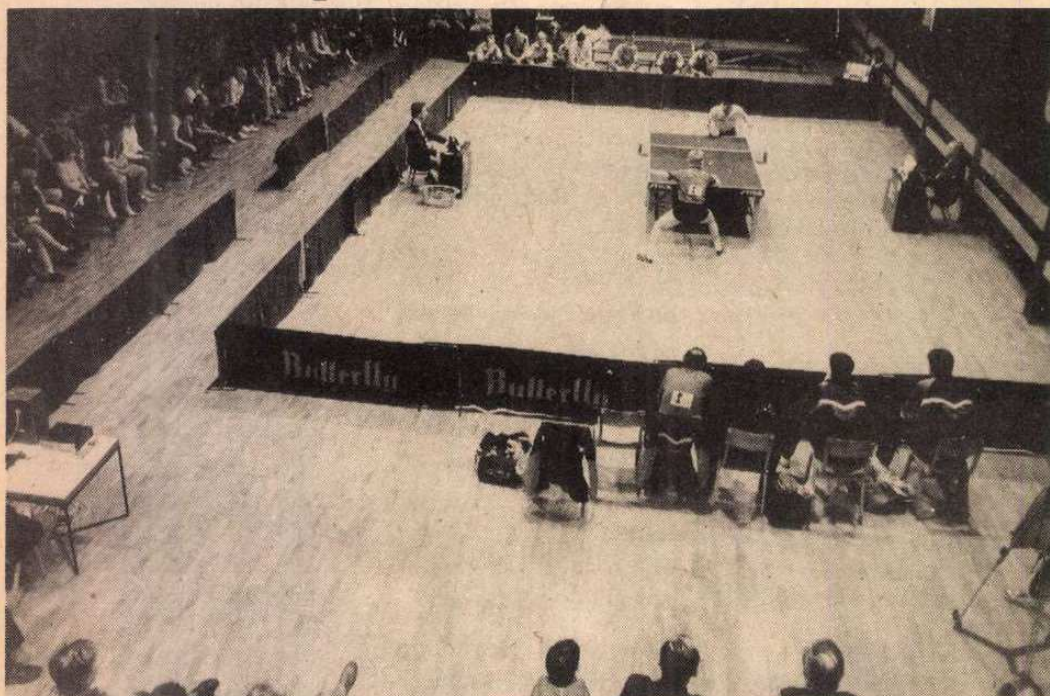
Tánczos Sándor

Egy tavalyi barangolás emléke

Ünnepre készülődve

Leles küzdelem a tisztes eredményért

Eredményes esztendőzt zárt tavaly a PSE férfi asztaliteniszszakosztálya. Az NB I-ben elért második hely és az ETTU-kupában szerzett bronzérem után biztatónak kezdődött az újabb erőpróba. Az 1989/90. évi NB I-es bajnokság őszi idényét az első legjobb csapat közé jutás, tehát a bronzérem volt a tét (mind a 3., mind a 4. helyezett megkapja a díjat).

A folytatás méltó volt az elfoglalt pozícióhoz. A Budapest-bajnokság megnyerése és a tizenkettő versenyében a második, harmadik és negyedik hely megszerzése után a bajnokságban is sikerült a lehetséges véletlenszerűt legyőzni. Három fordulóval a bajnokság befejezése előtt csak illendőségből nem ülték tort, mert matematikailag még nincs kizárva a balszerencse minden lehetősége. Március 10-én az M. Erdély elleni mérkőzésen — ha minden jól megy — végképp eldőlt a bajnokság kérdése.

Kiket ajánlhatnánk a sport iránt érdeklődő postások figyelmébe, ha nem pingpongosainkat, akikre méltán büszkék lehetünk. És az edzőkkel meg a játékosokkal beszélgetve nem tudjuk elkerülni az ilyenkor szokásos kérdést:

— *Mi a sorozatos sikerek titka?*

— A magyar bajnokságért alaposan meg kell küzdeni — mondja *Jakus Imre* edző. — Az egyesület a sikeres sportágakban mindig jó eredményeket ért el az utánpótlás nevelésével. A Zichy utcai iskola nemcsak tömegeket vonzott, hanem az arra alkalmas és érdemes ifjakat valóban sportolókka nevelte.

— Ne feledkezzünk el arról — szól közbe *Temes Péter* vezetőedző —, hogy a játékosnevelés módszereinek, egész munkánk az alapjait a szakosztály egykori vezetője, majd az egyesület elnöke, *dr. Ligetfalvi Sándor* rakta le. Határozottságot, következetességet kívánt

meg az edzőktől, ugyanakkor mögöttük állt a kényes ügyekben.

— Bizony, — folytatja *Jakus Imre* —, nem voltunk megalkuvók, inkább megváltunk egyik-másik ígéretes játékosunktól, de a kialakult jó csapatszellemet nem engedték szétszűlni. Mindezzel eljutottunk odáig, hogy a magyar bajnokságban az első nyolc játékos közül négy a Postás neveltje. Közben nem volt olyan esztendő, hogy a magyar utánpótlás-válogatottnak Postás tagja ne lett volna, és nemzetközi mérkőzéseken meg ne állta volna a helyét. Van is kiből válogatni, mert hisz a budapesti bajnokságokban 3 ifi- és 3 serdülőcsapatot indítunk, ezenkívül 10 újonccsapatot is benevezünk.

— Persze a fegyelem, a komolyan vett munka és az egymás iránti tisztelet nem zárja ki a baráti, sőt családi légkört — halljuk *Fischer Ferenc* edzőtől.

— Edzések, mérkőzések után nyomban nem széledünk szét. Beszélgetünk, tévözünk, sőt még a szolid kártyajáték sincs kitiltva. Mindebből a fiatalok is fokozatosan bekapcsolódnak. Közös megünnepeztük a karácsonyt, a szilvesztert együtt töltöttük. A szülőkkel is bensőséges kapcsolatot tartunk. Megbeszéljük a feladatokat, és ők támogatják munkánkat. Ezért sikerült a csapatot együtt tartani, akkor is, amikor rosszabbul ment.

Dr. Bátorfi István két betegének meglátogatása közben kapcsolódik be beszélgetésünkbe, miközben a teremben javában pattog a labda a Postás-Spartacus bajnoki mérkőzésen. Nagy fölénnyel vezetünk, igazolomra nincs ok. nyugodtan beszélgethetünk.

— *Hogyan érzed magad fiaddal együtt új egyesületedben?*

— Négy klubbal álltam eddig kapcsolatban. Mondhatom, hogy eddig itt találtam a munkához a legmegnyugtatóbb hátteret. Igen jó az egyesületnek a sportolók családjával való kapcsolata, és ugyanezt érzem a vezetőség és a szakosztály között. És ebben is megfelelő mértékkel tudnak tartani, a jó munka lehetőségeinek megadása nem

válík terhes gyámkodással. A vezetőedző jó szellemet honosított meg. Nem törekszenek arra, hogy valamiféle egységes játéktípust erőltessenek rá a versenyzőkre. Hagyják, hogy mindenki az egyéniségének, képességeinek megfelelő játékmódot fejlessze ki, és ennek a fogásait igyekeznek csiszolni, finomítani. Meg is látszik ennek az eredménye a csapat változatos, színes játékán. Nem véletlen, hogy más egyesületek játékosai, még a külföldre elszereződött játékosok is, szívesen járnak a Postás edzéseire. Ez persze jó tanulási lehetőség a mieinknek is. Nagyobb tudású edzőpartner nélkül egyébként is megáll a fejlődés. Ezért erősíteni kellene a nemzetközi kapcsolatokat.

— Szó van arról — veszi fel a beszélgetés fonalát *Temes Péter* —, hogy a telepünkön kialakított vendégcsobákat sportlétesítményeinkkel együtt edzőtáborok rendezésével hasznosítottuk. Olyan egyesületeknek szerezte ezt a lehetőséget felkínálni, amelyek fizetőképességük mellett jó edzőpartnerre is lehetnek. A magyar bajnokságban, amelynek jelenleg nagy fölénnyel a csúcson vagyunk, nemigen fejlődhetünk.

— *Mivel magyarázható az, hogy a magyar bajnokságban ekkora különbségek alakultak ki?*

— Egyrészt a játékosexporttal. De nem ez a fő gond. Nekünk is pótolnunk kellett *Kreisz Tibort*, és kihevertük ezt a veszteséget. Egyöntetű viszont a véleményünk egyesületünkön belül, hogy nem egyszerű a bajnokság rendszere. Nem tudunk egyetértéssel azzal, hogy a második osztályban kevesebb játékost kell a mérkőzésekre kiállítani, mint az elsőben. Ez egy csúcásra állított piramis. Éppen a legfelsőbb szintet tágtítja, hígítja. Ugyan honnan tudna egy felsőbb osztályba lépő egyesület újabb megfelelő képességű játékosokat csapatába beállítani? Nyilvánvaló hátránya, az élmézőnyt nem készíti komolyabb erőfeszítésre. Sajnos, javaslataink elől eddig elzárkózott a szövetség.

— Akár délelőtt, akár délután látogatjuk meg a szakosztályt, mindig szorgos tennivalók közepette találjuk technikai vezetőjét, *Felhős Györgyöt*.

— *Ne légy szerény! A te munkádnak is jelentős része van a csapat jó szereplésében.*

— Szerencsés időben szegődtem az egyesülethez, pályájának felfelé ívelő szakaszában. Jó szereplése persze nekem is sikerélményt hozott. Nem hártom el a dicséretet, mert tudom, hogy a nyugodt felkészülésnek és versenyzésnek mind az adminisztratív, mind a technikai feltételeiről gondoskodni kell. Két szakosztály ötven versenyzőjének személyi ügyeit: igazolásait, nevezéseit, útleveleit kell rendben tartani. Meg kell szer-

vezni utazásaikat, gondoskodni kell szállásukról, ellátásukról, fogadni kell a vendégcsapatokat. Ezért javasoltam az itteni vendégcsobák kialakítását. Ezenkívül én gondoskodom a felszerelésekről, a termekről (az itteni csarnokról és a két pingpongiskoláról, a Zichy utcáról és az Egressy úti általános iskolában berendezett termekről), azok világításáról és az eseményeknek megfelelő berendezésükről.

— Elég szerteágazó feladat, de jól tudom hasznosítani benne korábbi munkaszervezői gyakorlatomat.

— *Tavaly az év sportolójának szavaztak meg, az utóbbi időben viszont a megszokottól halványabb eredményeket értél el — fordulok Németh Károlyhoz.*

— 1988-ban bevonultam, és csak jövő februárban szerelek le. Igaz, hogy a mérkőzésekre elengednek, és még valamennyi edzési lehetőséget is adnak, mégis érezhetően visszaestem. Az is zavar, hogy a válogatott keretben tőlem idegen felfogásban kell játszanom. A Budapest-bajnokság idején ráadásul még sérült is voltam, és így kiestem. Az egyéni bajnokságra már valamivel jobban ment a játék, és második lettem.

— A soron következő ETTU-kupa-mérkőzésünkön nincs sok esélyünk a Grenzau külföldi profijai ellen, de becsületesen készülünk a mérkőzésre, továbbá az Európa-bajnokságra.

— *Tartunk a Grenzautól — folytatja Varga Sándor —, mert vb-érmes kínai versenyzőjük állítólag nagyon jó formában van, Prean pedig az angol lista 2. sz. versenyzője. Harmadik játékosukat, Böhmöt egyszer már sikerült legyőzőnöm, remélem most sem hagy el a szerencse.*

— *Tavaly jó esztendő volt —*

— Igen, én már túljutottam a katonáskodás okozta hullámvölgyön. A hazai versenyek jól sikerültek. Decemberben Svédországban a skandináv nemzetközi bajnokságon is győzni tudtunk, ligameccsen pedig megvertük a bolgárokat és az osztrákokat. Erősen készülünk az Európa-bajnokságra — a Postástól hármannal szereplünk a keretben — napi két edzésünk van. Délelőtt egyesületünkben, délután a válogatottal gyakorolunk.

— Az Eb-re készülő válogatott keret harmadik Postás-tagja *Bátorfi Zoltán*.

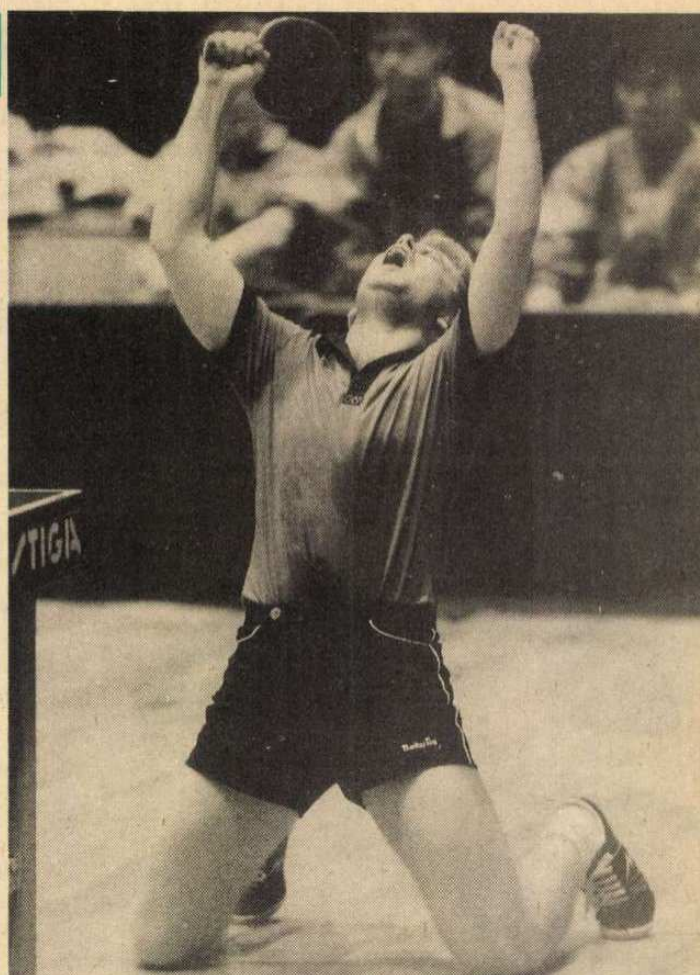
— A tervek szerint a serdülők és a felnőttek egyéni versenyében, vegyes párosban testvéremmel, ifi párosban pedig a helyszínen kijelölendő párral indulok. Napi három-négy órai edzéssel készülök. Az edzés és a sok mérkőzés meglehetősen lekötö az időmet; nem ártana, ha valamivel több maradna tanulásra. A Radnóti gimnázium első osztályába járok, 3,8 a tanulmányi átlagom.

— *A majdnem 4-es szép eredményhez viszont még dicséretes sportsikerek is járulnak.*

— Igen. Tavaly a BVSC színeiben játszottam bajnokságban, most meg minden valószínűség szerint a PSE-nél lesz bajnokságtagja. Emellett a magyar felnőtt bajnokságban a 3., a budapestiben pedig a 2. helyen végeztem.

Egyik legrégebbi, mindig megbízható játékosa a csapatnak *Leinweber József*.

— 15 éve vagyok az egyesületnél, annak idején még a Zichy utcában kezdtem ütögetni a labdát. Még ifi koromban B kategóriás nemzetközi minősítésem volt, később válogatott játékos is voltam. Jól érzem magam itt, az egyesületnél. Jó a légkör, megadnak mindent, amire az egyesületnek lehetősége van. Sajnos, a lakásgondomat mind a mai napig nem sikerült megoldanom. Szerettem volna ezért külföldre szerződni. Tavaly kaptam is egy megfelelő ajánlatot. Az egyesület kiadott volna, a szövetség nem járult hozzá.

„Legyőztem Preant”; 4:4 az eredmény

Nagy Miklós nem az egyesület neveltje.

— Négy éve, katonai szolgálatom után Miskolcra jöttem a PSE-hez. Nagyon jó szellemű egyesület, kitűnő a légkör. Nem is akármilyen érzés bajnokságot tagjának lenni. Megvan a lehetőség nemzetközi mérkőzéseken való szereplésre. Játsszom kupamérkőzésen is, meg hozzá győztünk akkor, magam is nyertem mérkőzést.

— Úgy gondolom, ha ez a gárda együtt marad, néhány éven át bajnokok lehetünk. Szeretnék még én is néhány évig játszani — és bajnokságot nyerni.

Petrő Csaba szintén a BVSC-től jött.

— Mellőzöttnék éreztem magam, ezért híre nyomam a Postást választottam. Nem csalódtam. Foglalkoznak velem, nemcsak az edzők, hanem az I. osztályú játékosok is, így sokat fejlődtem. Tavaly egyszer, az idén már háromszor játszottam bajnoki mérkőzésen. Remélem, továbbra is szóhoz jutok, a magam részéről ehhez mindent megteszek, szorgalmasan edzek.

— *Ifjúsági játékosként elért eredményeid ezt teljes mértékben igazolják.*

— A várnai nemzetközi ifjúsági versenynek valamennyi számában győztes voltam. Megnyertem az egyéni versenyt, csapatban bajnok lettem, párosban Felhőssel, vegyes párosban Szűcs Ildikóval győztem.

Hozzá lehet-e tenni ehhez még valami örömteli eredményt?

A tervek a bajnokság megnyeréséről, az Európa-bajnokságon való jó szereplésről és az ETTU-kupában becsületes helytállásról szóltak. Az ETTU-kupában a következő fordulóbeli ellenfél, a TTC Zugbucke Grenzau föltétlen esélyese volt a küzdelemnek. Egy vagy két mérkőzés megnyerését az egyesület vezetői már kiváló eredménynek tekintették, de még az 5:0-ás vereséget sem tartották volna szégyenteljesnek. És erre, kivételesen nagy közönség előtt — a vendégeket 60 szurkoló kísérte el — a következő meglepetés született:

Varga-Böhm 2:0 (8+16), Bátorfi-Prean 0:2 (–20; –13), Németh-Jang Sian-Hua 1:2 (–17; 11; –17), Varga-Prean 0:2 (–20; –19). Már itt lehetett volna keresnivalónk. És akkor jött a meglepetés: Bátorfi-Jang Sian-Hua 2:1 (–13; 11; 20). A döntő játszmában a kínai már 20:15-re vezetett... Németh-Böhm 2:1 (–14; 16; 16), Varga-Jang Sian-Hua 0:2 (–14; –23), Németh-Prean 2:0 (18; 20), Bátorfi-Böhm 2:1 (–20; 15; 15). Ezzel Postás-Grenzau 5:4

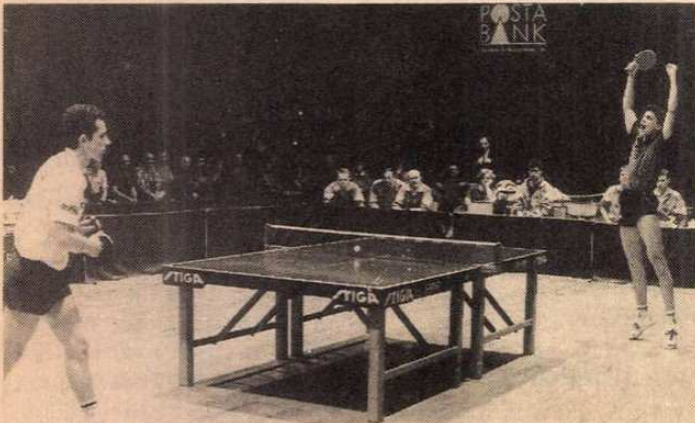
A következő ellenfél jó ismerősünk: az SPV Steinhagen. Tavaly ők győztek ellenünk, ugyancsak az elődöntőben, 5:4-re. A bronzérem már megvan, esélyünk többre most sincs, de mit lehet tudni...

Már az eddig elért eredményekhez is forrón gratulálunk. És szurkolunk...

Benda István

Hihetetlen győzelem...

Megvan!... Böhm labdaja a hálóban

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 122-4810
Levél cím: Budapest, Postafiók 32. 1964
Felelős kiadó: KISS JENŐ vezérigazgató
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
90-0687. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÜNDÉS ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701